

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

14. ÅRGANG NR. 4 AUGUST 2000

Titelbedrager?

Et helt usædvanligt sammenfald af uheldige omstændigheder efterlader statsministeren med denne beskyldning hængende over hovedet.

Statsminister Nyrup Rasmussen er som bekendt meget moralsk. Borgere, der ikke mener som han, er "rotter". Dansk Folkeparti er ikke "stuerent" og minder ham om noget fra 30-erne. Østrigerne kan han i kraft af sin overlegne moral ikke have noget med at gøre.

Det er uvist, hvorfra Nyrup henter den moralske overlegenhed, som sætter ham i stand til at dømme andre – herunder mennesker, han i egenskab af landets statsminister har ansvaret for – ud af banen som krapyl.

Vi ved jo nu i hvert fald, at det ikke kan være fra det gode socialdemokratiske arbejderhjem, som han førhen fortalte, han havde sine holdninger fra. For det var jo altså et nazihjem. – Noget Nyrup underligt nok ikke kendte til. Og som han vedgik på et tidspunkt, hvor landet blev hærget af orkan, så at folk havde andet at tænke på.

Statsministerens far var registreret som medlem af nazistpartiet med titel af "elektriker". Ifølge statsministerens egne oplysninger til Den Blå Bog var

faderen dog i virkeligheden arbejdsmand. Men elektriker lyder naturligvis bedre - og titler allerbedst.

Nyrup har anført sig selv i Den Blå Bog som *cand. polit.*, Københavns Universitet, fra 1971.

Universitetet oplyser, at alle kandidater, der har bestået embedseksamen i 1971, er opført i Universitetets årbog fra dengang.

Men heri findes ingen Nyrup Rasmussen. Og universitetets forklaring om statsministerens kandidatgrad er mildest talt mærkelig.

Hvordan kan universitetet have glemt statsministeren, da man trykte lister over beståede kandidater?

Eller er også denne Nyrup Rasmussen titelbedrager?

Nyrup skylder derfor en forklaring. Han er trods alt landets statsminister.

Og vel er det ligegyldigt for bestridelsen af denne post, om han er *cand. polit.* eller ej.

Men det er ikke ligegyldigt, om han savner evnen til at skelne mellem sandhed og løgn.

Læs videre side 3

Toldstrup mindet

Europas bedste nedkastningschef og Den Danske Forenings trofaste støtte blev endelig behørigt hædret i sin hjemby.

Hans ord og gerning har mere end nogensinde bud til os.

Side 2 og 6.

Alle er lige, men...

Lighedshyckleriet parodieret i Orwells roman "Kammerat Napoleon" overgås af virkelighedens menneskeretseksperter, som afviser beskyttelse af indvandringskritikere.

Side 11.

Status for DDF

Ole Hasselbalch gennemgik på vort fællesnordiske stævne i Roskilde magthavernes stadige svigt og konkluderede, at der fortsat er brug for Den Danske Forening som videnscenter og tænketank.

Side 24.

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af økonomiske og politiske interesser at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 125 kr. om året. Indmeldelses- og bestillingskupen se side 24. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el.lign.

Foreningens adresse:

Postboks 411, 8100 Århus C.

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01 · Fax 70 25 24 01 · Giro: 454-7551

E-mail:

Danskeren@Danskeren.dk

Internet:

<http://www.dendanskeforening.dk>

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red., styrelsesmedl.), tlf. og fax 32 55 18 02
Mobiltlf. 28 21 47 27

Juridisk bistand

Advokat Folmer Reindel,
tlf. 33 15 19 92 · Fax 33 15 51 96

Mødekonsulent

Murer Poul Vinther Jensen (styr.medl.),
tlf. 23 23 27 12 · e-mail: poul_vinther@hotmail.com

Lokale kontaktpersoner:

København:

Cand. mag. Peter Neerup Buhl
(styr.- og red.medlem), tlf. 32 59 77 40
e-mail: p.n.buhl@danskeren.dk
Louise Friis Jensen
(styr. medlem), tlf. 26 56 54 69

Nordsjælland:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
(form. og red.medlem),
tlf. 49 19 15 54 · Fax 49 19 18 54
Henrik Søndergaard, tlf. 48 24 25 88

Midtsjælland:

Bibliotekar Harry Vinter
(styr.- og red.medlem), tlf 46 36 66 66,
e-mail: vinter@image.dk

Sydsjælland:

Lærer Verner Holm, tlf. 55 73 19 13

Lolland-Falster:

Tømrer Jan Simonsen, tlf. 54 17 80 32

Fyn:

Fhv. politiassistent Erik Dagø, tlf. 62 22 56 58

Syd- og Sønderjylland:

Ekspedient Ellen Ewers (styr.medl.),
tlf. 74 43 51 57,
Peter Schmidt Poulsen, tlf. 75 55 51 97

Sydøstjylland:

Fhv. overlærer Ingrid Mathorne,
tlf. 75 61 47 76

Østjylland:

Herbert Nielsen, tlf. 86 17 46 69

Vestjylland:

Sygeplejerske Kirsten Fogt, tlf. 97 42 91 31

Nordvestjylland:

Stud. mag. Ronald Hansen, tlf. 97 74 05 66

Nordjylland:

Afdelingsforstander P. H. Bering, tlf. 98 14 71 12

Politikeren og helten

Dette nummer af Danskeren indledes med beretninger om to mænd, der næppe kunne være mere forskellige: Poul Nyrup Rasmussen og Jens Toldstrup. Den første et ynkeligt "som om"-menneske, hvor der ingen redelighed, gehalt eller konsekvens er bag den tilstræbt folkelige facade. En forløren kammeratlighed, hvor "kammeraterne" vel at mærke sammenspist har kørt Danmark i sæk og med stadig større selvfølgelig frækhed rager til sig af boet i den synkende skude - skandaler som dem i KUC og Arbejdernes Ligkistemagasin er såvist ikke isolerede brodne kar, men symptomer på råddenskaben helt ind i statsministeriet.

Den anden mand - et helt andet moralsk univers. Toldstrup satte fuldstændig hensynsløst sit liv ind for Danmarks sag 1940-45, hvor han da også blev forsøgt likvideret af det etablerede Danmark, Nyrups forgængere ind til marven. Med samme ligegyldighed over for det personligt opportune gik Toldstrup i firserne ind i Komiteen mod Flygtningeloven og Den Danske Forening, idet han med rette simpelthen kaldte fremmedkurs-politikerne for landsforrædere. Betegnende kom denne mand, der mere end nogen anden bragte Danmark i de Allieredes lejr, end ikke i Kraks Blå Bog.

Som frisk kontrast til den lumre selvgothed i al deres sjælelige og intellektuelle middelmådighed, som vore pjaltede "Admiralens Vise"-politikere udviser, må man af og til læse Toldstrups "Manifest til den danske Ungdom" fra Jyllands-Posten 28. april 1940 for at holde målet for øje. Som han bl.a. skrev:

"Hvis vort regnskab skulle gøres op i dag, mon da nogen er i tvivl om resultatet? Hvor er de skønne frugter, der skulle være resultatet af et lille, frodigt lands rigtige administration, af et sundt og dygtigt folks stræben og offervilje. Vi finder dem ikke - og hvorfor ikke? Nej, for der var ingen rigtig administration, og der var heller ingen stræben og offervilje. Vi, som fik gode kår - som fik det dejligste af alle lande og det skønneste af alle flag - vi skønnede ikke derpå, og vi henlevede et liv i vellyst og magelighed, i pjank og letsindighed, så vi, da tiden kom, og det blev nødvendigt, ikke kunne forsvare vort eget herlige fædreland..."

Engang vil retfærdighedens timeslag runge... Men ét er givet; det er ikke os unge, der bærer ansvaret. Vore fædre har i sandhed efterladt os en dårlig arv. De har med fuldt overlæg forsøgt at ødelægge vore skønneste følelser: Nationalfølelse, fædrelandskærlighed og respekt for flaget. De har gjort, hvad de kunne, for at træde alt dette i grus...

"De gamle" har kørt løbet ud, og vi har intet at takke dem for. Vi må nu i gang med at dygtiggøre os, thi der er meget, vi skal have lært. Læs de gamle fortællinger om vort fædreland og dets helte, så din slumrende fædrelandskærlighed og nationalfølelse må flamme op til en begejstring uden lige...

Så vågn da op, du Danmarks sovende ungdom, at vi en dag, når Guds time er inde, kan bygge et Danmark op fra bunden med vore viljer og evner, vort arbejde og idealer som byggematerialer." ■

Indholdsfortegnelse

Mysteriet om den forsvundne cand. polit	side 3
Toldstrup mindet i sin fødeby	side 6
Fællesmarkedet, EF, EU, ØMU, EURO osv. og Os	side 7
Multietnisk umulighed	side 8
Hvor er Paul Watson	side 8
Den sikre vej til fattigdom	side 9
Virkelighedsfortrængning	side 9
1940 og i dag: Det nationale er fjenden	side 10
Grimme ællinger	side 10
Skævheder i menneskerets- håndhævelse	side 11

Talerstolen	side 13
Brevkassen	side 14
Vundet igen	side 14
Den største trussel i Danmarkshistorien	side 15
Celeber filosof-støtte til Glistrups advarsler	side 17
Set på nettet	side 18
Danmark Rundt	side 18
Verden Rundt	side 20
Bøger og tidsskrifter	side 23
Foreningsnyt	side 24
Bestillings- og indmeldelseskupon	side 28

Statsminister og forklædningskunstner?:

Mysteriet om den forsvundne cand. polit.

Statsminister P. Nyrup Rasmussen hævder at være cand. polit. fra Københavns Universitet 1971. Nogle påstår, at det er urigtigt. Vi har forsøgt at få påstandene af- eller bekræftet. Det viste sig desværre uhyre vanskeligt.

Som næsten alle andre har vi troet, at vor nuværende statsminister havde bestået kandidateksamen som cand. polit. fra Københavns Universitet i 1971. Det står der nemlig under hans navn i Kraks Blå Bog, og den er jo det normalt meget nøjagtige og troværdige hjælpemiddel, vi plejer at bruge til at fastslå kendte danskeres vigtigste data. Dens oplysninger hviler desuden på egne meddelelser til redaktionen fra de optagne, og de får til overflod hvert år tilsendt korrektur af deres biografi i næste års udgave, så de kan få indført nødvendige rettelser eller tilføjelser. Det giver ikke megen plads til tvivl.

Kan det passe?

Så da vi i redaktionen af Danskeren blev præsenteret for bidrag, der hævdede, at cand. polit.-påstanden var et falsum, var vi vantro og afviste at sætte det på tryk uden først at have forelagt sagen for den, som burde vide bedst, nemlig Københavns Universitet. Det gjorde vi så. Vi gjorde os derimod ingen forestillinger om de vanskeligheder, vi derved løb ind i med at få klarhed over, hvad sandheden om de modstridende påstande er.

Egentlig burde sagen være meget enkel. Når en eksamens-kandidat har bestået sin endelige eksamen, har kandidaten naturligvis ret til at få udstedt et eksamensbevis, og det sædvanlige er derfor, at man straks henvender sig til sit fakultets kontor og får det udstedt. Da det er et vigtigt stykke papir, som man kan få brug for ved ansøgninger om stillinger, legater og meget andet, plejer man nok at gemme det omhyggeligt sammen med fødsels- eller dåbsattest og andre vigtige personlige papirer. Af det følgende synes det imidlertid klart, at der ikke i Poul Nyrup Rasmussens tilfælde har kunnet fremlægges noget sådant eksamensbevis, der jo straks havde kunnet fjerne al tvivl.

Vi går i gang

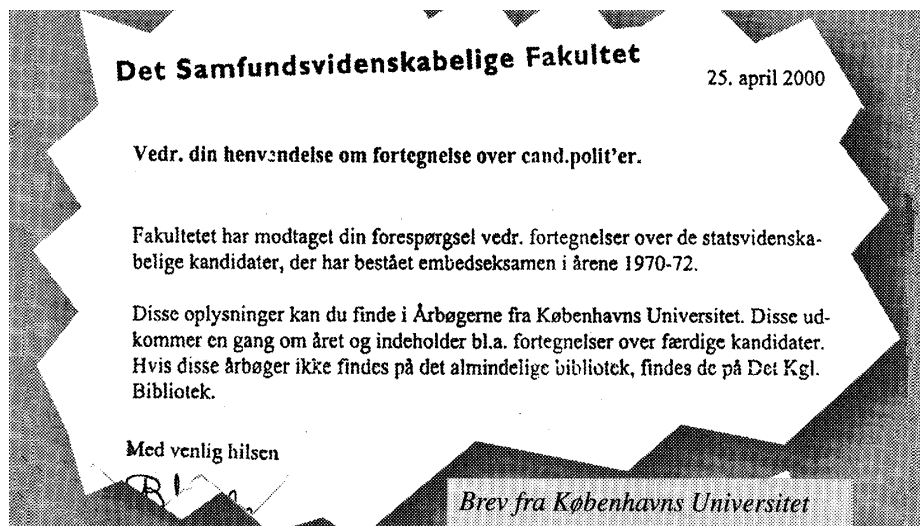
Hvad gør man så. Jo, dengang da statsministeren påstår at have bestået sin eksamen, trykte Københavns Universitet navnelister over alle nyslåede kandidater i sin Årbog. Da vi i foråret 2000 spurgte Universitetets statsvidenskabelige fakultet om statsministerens eksamen, fik vi da også at vide, at vi kunne få de ønskede oplysninger i årbøgerne. Det lød jo meget let, så dem kiggede vi dernæst i.

Desværre forgæves. Der var ingen Poul Nyrup Rasmussen at finde under nogen af eksamensterminerne i 1971. Så vi måtte atter til fakultetets eksamenskontor for at søge en forklaring.

Den var det nu ikke så let at få, som vi troede, idet vi mente, at det, vi søgte, måtte fremgå af fakultetets eksamensprotokoller. Der var noget svævende forklaringer om, at kandidater, der ikke havde afhentet eksamensbevis, måske ikke var med i fortegnelserne. Overhovedet var det åbenbart nødvendigt med en mere arbejdskrævende undersøgelse, så vi måtte skrive til kontoret om sagen.

Lang spørgerunde

Det gjorde vi så 18. maj og spurgte, om Poul Nyrup Rasmussen er opført i Københavns Universitets arkiver som havende bestået statsvidenskabelig embedseksamen. Dette tilsyneladende enkle spørgsmål voldte åbenbart Universitetet så stort besvær, at den første måned hengik uden svar. Vi mindede så om sagen 18. juni. Det fremkaldte et omgående foreløbigt svar fra ledelsessekretariatet 20. juni, som forklarede tidsforbruget med "travlhed" og forventede, at egentligt svar kunne gives in-

den for 8 dage. Det gik dog ikke i opfyldelse, så 4. juli måtte vi igen minde om sagen. 7. juli tog ledelsessekretariatet tælling på ny, men denne gang med hele 2 uger, da "der endnu henstår et oplysningsarbejde."

Endelig 20. juli efter mere end 2 måneders ventetid afgav Københavns Universitet ved sin juridiske afdeling det længe ventede svar, der unægtelig indeholdt en del overraskelser og adskillige punkter, som måtte vække både dyb undren og svære overvejelser.

*Københavns Universitets Arbog
1970-71 og 1971-72.
Vi kan ikke finde Poul Nyrup
Rasmussen.*

3. Statsvidenskabelig eksamen

Vinteren 1970-71:

ald, Anne, f. 1946
 aboe, Herbert Løvenbalk, f. 1946
 ulbjerg Steen Refstrup, f. 1945
 Müller, Anders Carsten, f. 1944
 Møller, Erik, f. 1941
 Nielsen, Bent Angelo f. 1944
 Ottosen, Poul, f. 1946
 Pedersen, Lars Falsig, f. 1946
 Piper, Johan, f. 1943
 Rasmussen, Erling, f. 1944
 Schiøtt, Ole, f. 1941
 Skouby, Knud Erik, f. 1946
 Sløk, Axel Mose, f. 1942
 Sonne Schmidt, Christian V.
 Trollden, Svend, f. 1946
 W.

Sommeren 1971:

och, Sten Jon, f. 1946
 uhlmann, Stig Rosehr, f. 1944
 Larsen, Jens, f. 1943
 Larsen, Palle Graff, f. 1945
 Lykketoft, Mogens, f. 1946
 Lækkegaard, Jørgen Aksel, f. 1943
 Madsen, Knud Mosekjær, f. 1941
 Monrad, Niels Erik, f. 1940
 Mortensen, Erik Fogh, f. 1944
 Nielsen, Vøgg Løwe, f. 1945
 Norstrand, Rolf, f. 1946
 Poulsen, Jens, f. 1943
 Rasmussen, Anders Serup, f. 1944
 Riising, Thorkil Terp, f. 1946
 Rosted, Jørgen, f. 1945
 Struwe, Klaus, f. 1945
 Svaneborg, Erik Tegtmeyer, f. 1945
 Thorsen, Svend, f. 1946
 Mosekjær, Erik, f. 1946

Overraskelsernes svar

Det mest overraskende var vel nok, at sagen tydeligvis har været oppe allerede i 1996 (efter først at have været omtalt i Politiken tilsyneladende uden opfølgning i 1993). Dette fremgår klart af et brev til Nyrup Rasmussen fra selveste Københavns Universitets rektor Kjeld Møllgård af 13. september 1996, som vi modtog kopi af som del af svaret af 20. juli. Da det stort set indeholder alt væsentligt i svaret, er det ret mærkeligt, at det skulle tage mere end to måneder at svare os. Eneste acceptable forklaring ligger måske i svarets oplysning om, at nu "har vi atter undersøgt, om vi på nogen måde kunne udfylde de huller i vores data, der dengang blev konstateret, men desværre uden held."

De huller, der her er tale om, er sandelig opsigtsvækkende. De forklares i rektors nævnte skrivelse således: "I begyndelsen af 90'erne blev vi fra Universitetets side opmærksomme på, at dele af Det

samfundsvidenskabelige Fakultets Eksamensprotokol for perioden 1969-72 ved en fejltagelse var blevet kasseret i forbindelse med en arkivoprydning." Da Universitetet er en uddannelsesinstitution ovenikøbet på højeste plan, må dets eksamensprotokoller, der er beviser både på dets egen eksistensberettigelse og de bestående kandidaters bevis for deres eksamensafleggelse, være noget af det vigtigste overhovedet blandt dets arkivalier. Det er også fra dem, at der når som helst bør kunne udstedes nye eksemplarer af eksamensbeviser f. eks. hvis oprindelig udstedte skulle være bortkommet. At lade nogen af dem forsvinde må derfor nærmest sidestilles med, om en sognepræst kasserede en af sine autoriserede ministerialprotokoller, hvis indhold dog hidtil har været sikret i kopi i kontrabøger, eller hvis en dommer mistede dombog eller tingbog. Så man forstår sandelig godt, at Universitetet ifølge rektors skrivelse har "arbejdet på at rekonstruere de mistede

data, bl.a. ved hjælp af gamle protokoller, eksamenslister og mikrofilm.”

En særlig uforklaret krølle på forholdet synes at ligge i meddelelsen om, at det åbenbart kun er “dele af” den pågældende protokol, der ved “en fejltagelse” er blevet kasseret. Hvis eksamensprotokollen ellers fysisk har været, hvad vi normalt betegner som en “protokol”, kræver det vist en nærmere forklaring at forstå, hvordan “dele” af en sådan kan blive kasseret, men resten åbenbart blive tilbage. Er det os, der er svagt opfattende?

Rekonstrueret eksamen

Universitetets forsøg på at “rekonstruere de mistede data” er åbenbart kun delvis lykkedes, men rektor kunne dog med sit brev af 13. sept. 1996 sende statsministeren en liste over hans beståede deleksaminer på studiets 1. og 2. del. I hvert fald de ældste af disse må dog formodes at ligge forud for de kasserede dele af eksamensprotokollen. De senere vedrører åbenbart de første afsnit af studiets 2. del. Men de sidste og afgørende fag under 2. del mangler der eksamensvidnesbyrd om og karakterer for. I rektors skrivelse siges: “For tre mindre prøvers vedkommende har vi fundet frem til eksamensmeldingerne, men ikke til karaktererne.” Disse “mindre prøver” viser sig ved eftersyn i eksamensfortegnelsen at omfatte: “Nationaløkonomi 1 og 2 skriftligt og mundtligt, Finansvidenskab, Økonometri og Arbejdsmarkeds po-

litik mundtligt eller skriftligt”. At kalde det “mindre prøver” må vist betragtes som en lidt makaber spøgefuldhed; det forekommer at være selve hovedindholdet af studiets 2. del.

Trods disse åbenlyse alvorlige mangler i materialet om Nyrup Rasmussens eksamensdeltagelse og -resultater undser Universitetets rektor sig dog ikke for i sit brev til ham 13. sept. 1996 at “bekræfte, at du i sommeren 1971 afsluttede din uddannelse ved Københavns Universitet med graden cand. polit.”

Man må nok spørge, med hvilken hjemmel rektor kan gøre dette, eftersom åbenbaringer da normalt ikke i videnskabelige kredse tages for beviser. Så er Universitetets juridiske konsulent dog noget mere afdæmpet i sin udlægning af resultatet af den forsøgte rekonstruktion med formuleringen, at “på baggrund heraf fandt Universitetet ikke anledning til at betvivle, at landets statsminister er kandidat fra Københavns Universitet”.

Ophobning af mærkværdigheder

Bemærkelsesværdigt er det, at ingen af disse skriftlige udlægninger overhovedet søger at give nogen forklaring på, at Universitetets officielle kandidatfortegnelse i dets Årbog ikke optager Poul Nyrup Rasmussen. Dette til trods for, at fakultetet som nævnt oprindeligt uden forbehold henviste til denne kilde som fuldt dækkende, og at den kasserede eller beskadi-

gede eksamensprotokol vel må formodes at have været intakt endnu, da fortegnelsen og årbogen udarbejdedes. Hvordan kan det gå til, at en færdig kandidat med bestået embedseksamen ikke er kommet med i Årbogen?

Dette er blot én af de mange sammentræffende mærkværdigheder i denne sag.

Hvorfor har Poul Nyrup tilsyneladende intet eksamensbevis?

Hvad skete der egentlig med eksamensprotokollen 1969-72, hvordan kunne det gå til, at “dele af” denne vigtige protokol blev kasseret, hvad omfatter disse dele, og hvordan forholder det sig med de dele, der må formodes at være tilbage af den?

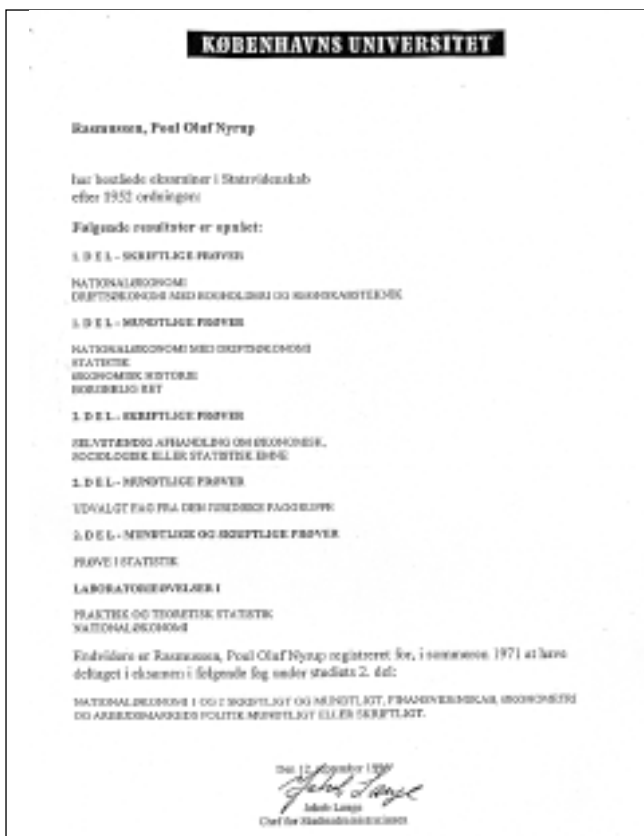
Hvordan kunne Universitetets rektor bekræfte en cand. polit.-grad, når det var udokumenteret, at eksamenskandidaten overhovedet havde været igennem de afsluttende eksaminationer og karaktererne ved disse i hvert fald var ukendte?

S.u.

Vi og antagelig mange med os er meget interesserede i at få svar på disse spørgsmål. Vi skulle da nødig fremover gå rundt i uvished, om vor statsministers oplysninger om sine kvalifikationer er til at stole på eller der er tale om lånte fjer.

Så nærmere oplysninger om de udestående spørgsmål ville utvivlsomt være på deres plads.

S.D.

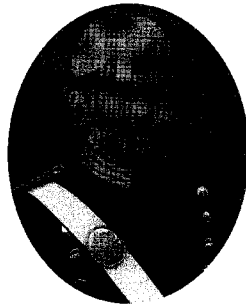
“Men to ting sagde min mor altid: Du skal lave dine lektier og sige sandheden Poul.”

Toldstrup mindet i sin fødeby

Trods en strid blæst gennem Ladegårdsgade i Assens blev det en smuk, værdig og minderig dag for Jens Toldstrup. Og en ærefuld dag for "Det Historiske Selskab" og "Mands Samling" i Assens ved afsløringen af mindepladen for Jens Toldstrup. Den stride blæst var meget apropos!

Ca. 150 mennesker var mødt op ved Jens Toldstrups (JT) fødehjem i nr. 15, og politiet havde afspærret gaden for kørende trafik. Foruden JT's 3 kvindelige kurerer, der var forbavsende "velholdte", var der flere af JT's "gamle drenge", hvoraf flere ved det senere kaffebord fortalte om det store menneske JT, den grimme tid, og om nogle af deres "oplevelser". De 3 hjemmевærnsgrene var mødt med faneborg, og en trompetspiller spillede for til de sange, der blev sunget med kraft og fylde. JT's 3 børn, Tove, Niels Ebbe og Inger - alle med ægtefæller - var der også, og Tove afslørede mindetavlen på facaden. JT var farbror til min kone Ingegerd, så det var naturligt, at vi var med.

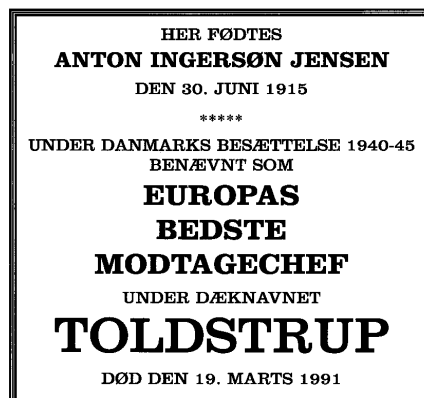
Der blev holdt taler af Harry A. Jensen fra "Det Historiske Selskab", af borgmester Hans Ole Hansen, og formanden for kulturudvalget Kamma Hansen ved afsløringen. Ved den efterfølgende sammenkomst holdt sekretariatsleder Viggo Hansen fra "Det Historiske Selskab" tale. Alle talere var dybt alvorlige over for JT's enorme indsats og den respekt han skabte om Danmarks navn - ingen var i tvivl om, at man havde et bysbarn, der næmt kunne måle sig med det andet bysbarn - søhelten Peter Willemoes. Som en af talerne lakonisk sagde: "Peter Willemoes kæmpede i 3-4 timer og fik en statue for dét i Assens. Jens Toldstrup sloges med tyskerne dag og nat i fem år."

Nu har Jens Toldstrup fået en smuk mindetavle, og det blev oplyst, at JT's søster Marianne har testamenteret en halv million til museet "Mands Samling", der er hendes og JT's fars, "Mirakel-smeden" i Assens, livsværk. Tanken er nu at opbygge en mindestue om Jens Toldstrup i museet "Mands Samling", Damgade 26, 5610 Assens.

Sammenkomsten afsluttedes ved en af de virkelige gamle hædersmænd. Han læste "Fred i Vor Tid" fra Jens Toldstrups julehilsen 1984 - aftrykt her.

Det blev en dag i Jens Toldstrups ånd!!
Erik Dagø

Fred i Vor Tid

Jens Toldstrups julehilsen 1984

*Der er nogle, der kæmper for noget,
som de tror på, og som de vil.
Der er nogle, der også kæmper,
fordi de er tvunget dertil.*

*Der er stærke mænd, der bestemmer,
hvad andre skal tro og ville,
og ikke regner for noget,
at menneskeliv går til spilde.*

*Der er nogle, der trodser magten
og kæmper for det, som de tror.
Det kan koste dem deres frihed
og lykken og livet på jord.*

*Der er nogle, der aldrig kæmper,
men bare vil nyde livet.
De bøjer sig ydmygt for magten,
som vindene bøjer sivet.*

*Hvad skal vi mennesker gøre?
Skal vi kæmpe og dø for vor sag?
Skal vi trodse magten og sværdet
og håbe på fredens dag.*

*Eller skal vi som goplen følge
med bølgeslag og med vind
og ligge og dø i sandet
og smelte ved solens skin.*

*Nu hædres Europas bedste nedkastningschef,
fynboen Jens Toldstrup*

**Han blev søgt
likvideret
af sine egne**

*I går opsattes en mindeplade i Assens
på fødestedet for en af Danmarks
betydeligste modstandsfolk*

Tillid og mistillid

"...Heldig levering af materiel er af største betydning for de Allierede og livsvigtigt for Danmarks befrielse. (Toldstrups) optræden berettiger efter vor mening ikke, gentager ikke, til at afsætte ham som modtageleder, da han er en af de mest effektive modtageledere i Europa. RAF, gentager RAF, har den yderste tillid til hans arbejde, og det er væsentligt for Danmark fortsat at have den nuværende høje luftprioritet..."

(Uddrag af telegram fra allieret SOE-leder for DK Hollingworth til general Gørtz 4/2 1945)

Overvejelser inden folkeafstemningen:

Fællesmarkedet, EF, EU, ØMU, EURO osv. og Os

Det europæiske projekt har udviklet sig med voldsom acceleration i de senere år. Det ligner efterhånden et multietnisk projekt. Det bør have i tankerne.

Så skal vi igen til stemmeurnerne om det, nogle kalder Europa, skønt det kun handler om dele af det klassiske Europa, men til gengæld også om områder helt uden for den sædvanlige geografiske afgrænsning af vor verdensdel.

Gennem mere end en generation har de mest genkommende og slagkraftige begrundelser for deltagelse i dette europæiske "projekt" været, at det var den bedste, ja eneste vej til at sikre freden mellem de gamle krigende europæiske stormagter, at det skulle nedbryde skranke for handel og økonomi mellem de europæiske lande ved at skabe et fællesmarked, og at det derudover ikke skulle eller ville stå i vejen for deltagerlandenes fortsatte nationale liv eller selvstændighed endsige udvikle sig til en europæisk stormagt i form af en forbunds- eller enhedsstat med eget militær osv.

Det grænseløse projekt

Det lød jo meget kønt. Det, vi i 1972 lod os overtale til at gå ind i, var da heller slet ikke nogen sådan overstæt, men som det hed i den politiske propaganda for tilslutningen simpelthen Fællesmarkedet. Og hvem skulle dog principielt have noget imod, at vi tog del i sådant et, der skulle nedbryde toldskranke og andre handelshindringer mellem frie europæiske lande? Når en hel del danskere alligevel sagde nej, var det for manges vedkommende nok, fordi de ved læsning i det nye fællesskabs grundlæggende Rom-traktat ikke kunne frigøre sig for nagende tvivl om rækkevidden af dennes bestemmelse om, at fællesskabet skulle stræbe mod en stadig snævrere sammenknytning mellem deltagerlandene uden nogensomhelst angiven begrænsning herfor.

Udviklingen af samarbejdet inden for Fællesmarkedet og dets institutioner har da også hele tiden haft denne retning. I starten gik det ret langsomt, men farten har gennemgående været accelererende og i de senere år voldsom. Snakken om

Fællesmarkedet afløstes snart af drøftelsen af EF De Europæiske Fællesskaber, der jo i sig selv antydede noget langt mere omfattende end blot et frihandelsområde, fællesmarked eller bredere økonomisk samarbejde. Heller ikke det var nok, så Unionen dukkede op, EU med dens grundlæggende traktater som en slags forfatning, Maastricht, Amsterdam og vel snart en helt tredje. Vi måtte med korte mellemrum til folkeafstemninger om suverænitetssafgivelser efter grundloven, fik efter et nej ved en af dem nogle undtagelser fra traktatbestemmelserne, der friholdt os fra EU-samarbejdet på bestemte områder. Et folketingsflertal drev bestanding på for at få forbeholdene videst muligt ophævet, så man kunne "sidde med ved bordet" og "øve medindflydelse på udviklingen". Nu er så turen kommet til det første af forbeholdene, det om ØMUens 3. fase og afskaffelsen af den danske kronemønt, der skal udskiftes med den fælleseuropæiske EURO.

Hvad der end måtte tale for det ene eller imod det andet, kommer vi ikke uden om det faktum, at en stadig større del af de beslutninger og bestemmelser, der er af væsentlig betydning for vores liv og borgerlige tilværelse, nu kommer til os udefra, nemlig fra EU-organerne i Bryssel og andetsteds, og at det folkevalgte danske Folketing træder stadig mere i baggrunden som iværksætter og fortolker af de politiske hovedretningslinjer, der udstikkes af EU. Sideløbende hermed ser vi den danske forvaltning administrere flere og flere detailreguleringer fra EU og danske domstole indrette deres domspraksis efter EU-domstolen og den europæiske menneskerettighedsdomstol.

Betænkelige nye tendenser

Allerede hele denne udvikling viser naturligtvis, at vi i dag befinder os i en helt anden situation i forhold til det europæiske "projekt", end vist ret mange havde forestillet sig, da vi i 1972 valgte at

gå med i Fællesmarkedet. Vort EU-medlemskab har faktisk i meget høj grad påvirket vor tilværelse som en egen og selvstændig nation og vort borgerlige liv i det daglige. Men en mere særegen udviklingslinie er dog i virkeligheden langt mere truende for vor nationale eksistens. I de senere år er det blevet mere og mere tydeligt, at hele EU-systemet også skal bruges til at bekæmpe "nationalismen" i Europa og de enkelte deltagerlandes muligheder for at beskytte sig mod en multietnisk og multikulturel udvikling ved en masseindvandring af fremmede mest fra helt andre verdensdele og oftest ved misbrug af flygtninge- og asylsystemet. Man skulle vel egentlig tro, at en Europæisk Union ville finde det naturligt at bidrage til at beskytte sine medlemslandes folkelige europæiske karakter. Men dette synes bestemt ikke at være tilfældet. Tværtimod har EU valgt gennemgående at beskytte fremmedes muligheder for at trænge ind i medlemslandene og værne om deres rettigheder i disse. Det gøres bl. a. ved at bekæmpe al national modstand herimod, hvilket ikke mindst sker ved at stemple alle, der yder modstand mod fremmedpolitikken som "fremmedhadere" eller endog "racister" og antyde en forbindelse mellem disse og gammel eller ny nazisme, antisemitisme eller lignende. Herfra og til en egentlig kriminalisering af modstanden og modstanderne er vejen kort, og der fremkommer da også stadig flere tegn på, at modstanderne skal undertrykkes ved henstillinger eller pålæg til de enkelte regeringer om gennemførelse af foranstaltninger hertil. (Se også P.N. Buhl artikel i dette nr. af Danskeren s. 11).

Det mest konkrete og udfordrende initiativ i denne retning fra EUs side er etableringen i 1997 af Det Europæiske Overvågningscenter for Racisme og Fremmedhad (EUMC - The European Monitoring Centre on Racism and Xenophobia). (Se Danskeren 1997 nr. 2 s. 3 og 24 og nærværende nr. s. 22). Dette overvåg-

ningscenter, der bringer George Orwells værste skrækscenarier for en fremtidig samfundsudvikling i erindring, praler ganske skamløst med, at det er dets mission at fremme Europas kulturelle, etniske og religiøse forskellighed, der beriger EU, og som vil bestemme Europas fremtid. Det går derfor ind for "menneskerettigheder" for alle, der bor i Europa, uanset om de overhovedet er europæere. Det er tydeligt, at modstandere af masseindvandringen fra andre områder af verden henføres under begreberne "racisme, fremmedhad eller antisemitisme" og skal bekæmpes som led i centrets virksomhed. Denne skal bl.a. omfatte påvirkning af EUs medlemsstater til at tage konkrete politiske skridt til fremme af, hvad centret definerer som bedste praksis. Centrets hele nyortodokse rethaveriskhed og hensynsløshed over for alle anderledestænkende og alle nationale forsvarsholdninger kommer umisforståeligt til orde gennem dets leder tyskeren Beate Winkler. (Jf. centrets internetsider: <http://www.eumc.at>).

Det mest slående og i sin tilsyneladende hensynsløse tåbelighed hidtil mest forbløffende skridt til nedgørelse af tænkte modstandere af den antinationale og multietniserende EU-politik (skønt det med juristeri-spidsfindighed påstås ikke at henhøre under EU) er de 14 EU-landes sanktioner mod Østrig på grund af dets seneste regeringsdannelse efter udfaldet af et valg, som ingen har kunnet sætte en finger

på. Derved skæres det ud i pap, hvad enhver lille stat, som vækker det mindste mishag hos de andre i deres rasen mod indbildt "racisme, fremmedhad eller antisemitisme" kan vente sig, og denne truende advarsel har vel også netop været et hovedmotiv bag den tankevækkende affære.

Men egentlig er der vel slet intet overraskende i denne aggressive fremfærd mod et lille land med selvstændige holdninger. Et umiskendeligt træk ved EUs eller hele Vestens fremtræden i de seneste år siden den kolde krigs afslutning har jo netop været skiftet fra en rent defensiv holdning til en langt mere offensiv med aktiv indgriben mod stater, der ikke ville indordne sig under EUs, NATOs eller USAs vilje. Kosovo-krigen var blot det mest iøjnefaldende eksempel på denne udvikling. På grundlag af de indvundne erfaringer søges der nu i EU opbygget også et militært samarbejde med fælles udrykningsstyrker til, hvad der besmykkende kaldes fredsbevarende aktioner. Hvis vore forbehold på disse områder ophæves, som jo et stort antal af politikere og partier i Folketinget ønsker, vil også Danmark skulle deltage i disse operationer, der som set også kan indvikle os i krige på Balkan, og hvem ved hvor.

Vor stigende bekymring

Den Danske Forenings holdning til vor deltagelse i det europæiske projekt har

stedse været, at vi ikke tog stilling til denne i sig selv. Derimod kunne vi ikke undlade at tage klar stilling imod de stigende tendenser i EF og EU til at gå ombord i masseindvandringens og multietniserings galej. Denne holdning er blevet nødvendiggjort, efterhånden som EU mere og mere synes at række hånden til de "antiracistiske" kredse, som i virkeligheden er arvtagere efter totalitære bevægelser, der søger med vold og undertrykkelse at nedkæmpe alle modstandere af deres globaliseringsprojekter og navnlig al national selvhævdelse i de europæiske folk, ja endog friheden til at ytre sig imod deres politik og dens resultater. Det samme gælder udviklingen af EU i retning af en militær stormagt, der vil optræde som internationalt politi uden at have hverken kald eller moral til det.

Det må nok fastslås, at enhver styrkelse af EUs enhedsbestrebelse nu vil give endnu mere styrke og fremdrift bag dets forsøg på at bekæmpe de enkelte medlemslandes nationale selvhævdelse og at give frit løb for de tendenser og organer, der betalt af os selv arbejder af al magt på at svække eller udslette os som nationer på historisk nedarvet grundlag. Samtidig vil det selvsagt forringe vore muligheder for at bevare resterne af vor nationale selvstændighed og folkelige enhed. For den, der går imod en sådan udvikling, må det være naturligt at sige nej til ethvert skridt, der vil fremme den. S.D.

Multiethnisk umulighed

"Tanken om et multiethnisk samfund var udsigtsløs fra begyndelsen. Man kan sige, at hele snakken om det multiethniske Kosovo var den slags politiske retorik, som politikerne skal komme med, når de er på vej ud i en krig.

...

Det ville være meget lettere, hvis man opdelt Kosovo, så hver etnisk gruppe fik sit eget selvstyremråde. Men det lader sig ikke gøre, fordi det internationale samfund hænger fast i retorikken om 'et multiethnisk Kosovo'."

Håkan Wiberg, leder af Center for Freds- og Konfliktforskning, i Kristeligt Dagblad 18/7 00.

"Jeg kender til en dansk familie, der bor i et kvarter hvor ca. 90 procent har indvandrerbaggrund. Her overlever de fremmedartede relationer mellem kønnene også hos indvandrerne af tredje generation, f.eks. sådan, at en mand ikke må give

hånden til en fremmed kvinde. Hvis den danske kone en varm dag, iklædt T-shirt og shorts, spadserer hjem igennem kvarteret, står de unge indvandrere og råber 'luder' efter hende."

Biolog Kåre Fog, i Information 6/7 00.

Hvor er Paul Watson?

Ved den årlige muslimske fest "Kurban Bayrami" dette forår var alle åbne pladser i tyrkiske byer som sædvanlig scene for storstilet dyremishandling. Uden myndighedernes indgriben - ej heller hører man mærkeligt nok noget til de ellers så emsige internationale aktivistgrupper - slagtes store husdyr her under langvarige li-

delser uden nogensomhelst bedøvelse.

Hosstående billeder fra *Junge Freiheit* 16. juni viser overskæring af halsen på et ubedøvet får. Samme kilde beretter om en hændelse dette år, hvor en tyr stred imod muslimernes forsøg på at slagte den. Så fik den skrigende uden videre skåret benene af, så den i det mindste ikke kunne sparke, mens den langsomt forblødte.

Den tyske avis angiver ved sin artikel adressen på den tyrkiske ambassade i Berlin, hvortil læserne opfordres at klage over det tilladte barbari. På samme måde må vi opfordre Danskerens dyrevenlige læsere til at protestere hos: Tyrkiets Ambassade, Rosbæksvej 15, 2100 København Ø.

Den sikre vej til fattigdom

Indvandring af ufaglært (og ofte analfabetsk) arbejdskraft har aldrig betalt sig for noget land.

Samfundsudgifterne har altid oversteg, hvad man kunne tjene på dem i profit. Økologisk set har det til enhver tid repræsenteret en overflødig overproduktion, der nemt kunne undværes, og som medførte en ekstra belastning af ressourcer og miljø.

Netop som den teknologiske udvikling klart viste, at det manuelle arbejdes tid var ved at være forbi, startede man en masseimport af overflødig arbejdskraft til at fremstille en overflødig ekstraproduktion. Hvori bestod fornuften i det? Og nu råber nogen op igen, de er ikke blevet kloge: når nu antallet af pensionister eksploderer, bliver vi alle fattige, hvis vi ikke har masser af indvandrere til rådighed til den nødvendige produktion! Men det er noget vrøvl – en fremtidsprognose viser tværtimod, at om 25 år kan seks procent af befolkningen klare hele produktionen i højteknologiske lande som vort. Hvad skal vi så med indvandrere? De sociale udgifter viser iøvrigt klart, at det er børn og unge, der koster pengene, da udgifterne til dem er tre gange så høje som til pensionisterne. Med færre børn og unge i samfundene vil udgifterne til disse falde drastisk. De øgede udgifter til de gamle vil derfor ikke blive noget problem.

Fremtidens behov i hele verden vil først og fremmest være en befolkningstilvækst på et stort rundt nul. I den situation vil alle lande have mange pensionister, men kun lande på et lavere teknologisk niveau vil selv have brug for al deres disponible arbejdskraft. Forestiller nogen sig, at alle lande skulle stjæle unge arbejdsdygtige fra hinanden for at klare sociale udgifter? Men det bliver altså heller ikke nødvendigt – og da slet ikke hos os med vort teknologiske forspring. Det burde iøvrigt være klart for enhver, at det mest rablende vanvid er at føre store befolkningsmasser fra syds lavforbrug, lavenergi og lavforurening op til nordts højforbrug, højenergi og højforurening – i en verden, hvor snærende begrænsninger for bæredygtighed og ressourcer faktisk kræver en nedsættelse af det hele og derfor faktisk den stik modsatte politik.

Befolkningsekspllosionen er altså en katastrofe, der aldeles ikke skal overføres til os, men tværtimod bringes til standsning på dens arnesteder. Det er en absolut forudsætning for, at U-landene kan komme op af fattigdommens sump, og verden undgå økologisk og social katastrofe med

sammenbrud af civilisationen til følge. Men det er jo ikke det, de mener, dem der taler om den berømte »globale landsby«. For mine øren lyder udtrykket som et globalt formynderskab på et helt forskruet grundlag, eller som en nyere form for imperialisme. Noget som kan skabe enorme »bekvemme« arbejdskraftreserver og dermed maksimere profitterne.

Et fremtidigt Danmark med en stabil befolkning på fire millioner max – med udvikling uden vækst – vil repræsentere en stabil økonomi og velstand – et godt eksempel for hele kloden.

Enhver form for indvandring vil derimod tendere til at blive en møllesten om halsen på ethvert land i fremtiden. Det er indvandring, der koster ethvert samfund mest. Og den betaler sig ikke – lige så lidt som ekstrem befolkningstilvækst – i en verden, hvor vi allerede er mindst to milliarder for mange. Og det er klart, at en sådan møllesten tillige vil gå ud over vores evne til at medvirke til et stop for befolkningsekspllosionen fremover – når vi i stedet bruger hele overskuddet til at være overløbskar for den. Gale personer har i årtier talt om et fremtidigt Danmark med 15 millioner indbyggere – hvilket i praksis ville være et overbefolknings-ødelagt helvede med 11 millioner fra Asien og Afrika! Og hvordan skulle vor danske æt dog kunne bestå på sådanne vilkår? (For nu at komme uvederhæftige demagoger i forkøbet: Mit ideal af en nationalstat er naturligvis ikke det super-imperialistiske

diktatur Nazityskland, men det lille fredelige Schweiz, som er så lidt formynderisk, så lidt underkastelsesvilligt og så anti-imperialistisk, at det ikke engang vil være medlem af FN ... småt er godt og folkestyre, det modsatte er centralisme, magtkoncentration og kapitalfusioner).

Nazisterne kunne ikke med nogensomhelst ret kalde sig »nationalister«. For en sand nationalist har også respekt for andre folkeslags fædrelandsret. Hitlers »Neuropa« var blot et tysk »Lebensraum-område«.

Indvandring fra syd er den sikre vej til overbefolkning, fattigdom, nationalt selvmord – og international magtesløshed ...

Befolkningsekspllosionernes fortsættelse vil iøvrigt fremkalde diverse former for nationale og senere globale sammenbrud. FN's proklamation for få år siden om, at al fattigdom skulle udryddes inden år 2000 (uden befolkningsekspllosionens standsning) var direkte latterlig. Eller snarere dybt tragisk.

Den bitre sandhed er, at både partier, humanorganisationer og erhvervslivet er solidt forankret i en dybt forældet tankegang, der bygger på illusionen om en evig vækst – herunder tyrkertroen på, at teknologi og videnskab kan klare alle fremtidens problemer, selvom ressourcerne og økologisk bæredygtighed naturligvis ikke vokser. Tankegangen medfører et totalt uholdbart kapløb mellem befolkningstilvækst og produktion. Det er afgrundens politik. For økologisk bæredygtighed og fattigdommens udryddelse kan sandsynligvis kun nås gennem en halvering af den nuværende verdensbefolkning.

Bent Jacobsen.

Virkelighedsfortrængning

EkstraBladets nye chefredaktør, Hans Engell fejrede i maj sin udnævnelse med at fortælle, at han vil arbejde for at modificere bladets linje i relation til EU og indvandringspolitikken. Bladet ligger for tæt på Dansk Folkeparti, mente han (TV-avisen 15/5).

Der kan man se. Vi andre troede ellers, at pressens opgave var at beskrive virkeligheden. Om pressen derved kommer til at ligge for tæt på det ene eller andet politiske parti kan ikke være pressens problem. Det må derimod være de partiers problem, der befinder sig for langt fra virkelighedens verden.

Men for Hans Engell, der kommer fra politik, forholder det sig altså anderledes. For ham er det afgørende, hvem han befinder sig i nærheden af.

Politikerne lader sig lede af pressen, og pressen skal altså lade sig lede af politikerne, der lader sig lede af...

- Og i sidste ende bestemmer så dem, der har penge og smarthed nok til at sætte pressen og politikerne griller i hovedet med hensyn til, hvad "man" "anstændigvis" må mene.

Ole Hasselbalch

1940 og i dag: Det nationale er fjenden

Først på året var der udbredt forargelse, fordi Mogens Camre hævdede en parallel mellem Hitlers Neuropa og nutidens "stadigt snævrere" EU-sammenslutning. Camre søgte tilsyneladende at imødekomme de massive protester lidt ved at mildne en smule på sine udsagn, men han havde måske endnu mere ret, end han først gav udtryk for.

Det må ikke glemmes, at Nazityskland fra 1940 var et multikulturelt imperium, som mest muligt søgte at nedtone specifikt nationale tendenser (herunder tyske), som i virkeligheden var blevet dets værste modstandere.

Om muligt stærkere var benægtelsen af det nationale i gammeldags forstand af naturlige årsager hos medløberne i de besatte lande. Et dansk eksempel er forfatteren Harald Tandrup, der under tyskernes sejrige fremfærd skrev en artikel i B.T. under en titel med det også i dag velkendte budskab: "Jeg holder med dem, der vinder". Så direkte siger man det dog ikke i dag, nu taler man blot om en "uundgåelig" udvikling, som vi må tilslutte os.

I sin bog *Dagens brændende Spørgsmaal besvarede* (1940) dokumenterede Tandrup yderligere sammenfaldet mellem datidens og nutidens medløbere. Han talte således om nødvendigheden af at "opdrage" folket til den uundgåelige udvikling og afviste, at et lille land som Danmark overhovedet kan have suveræniteten. Begejstret erklærede han: "Vi begynder at ane det store Fremtidsmaal: Europas forenede Stater." At tyskerne stod i landet, var ikke noget nyt, for der har jo altid været tysk indvandring uden at danskheden er gået under. "Den eneste Fare, der truer dansk Nationalitet, maa altsaa være, hvis Danskerne selv opgiver den." Hvis vi alle bliver "nyeuropæere" med fælles nationalitetsfølelse, så var det vel desuden "stort set et Skridt i den rigtige Retning hen mod hele Klodens Pacificering."

Som i nazisternes slagsang drømmer vor tids "europæere" jo også om "i morgen hele verden". Hvis der så blot var tale om et forbund til hævde af de europæiske folks fælles interesser, men både Berlin i 1940 og Bruxelles i 2000

har større idealer.

Tandrup lyder i sin bog helt som vor tids globalister: "Vi skylder Udlandet meget. Det er derfra vi har faaet vore Styreformer, vor Lærdom og vort Udsyn. Hele vor Forestillingsverden er gennemtrængt af Tanker, der er hentede udefra. Grundlaget for vor Kultur er en europæisk eller snarere en verdensomspændende Kultur." Således skrev en nazist, hvis arvtagere i dag søger at parallelisere indvandringskritikere med nazismen! Vi lever "ikke bag kinesiske Mure, saa vi har stadig været udsat for Paavirkninger udefra", fortsætter Tandrup's besværgelser, der går ud på at latterliggøre dansk nationalfølelse. Vrængende beskriver han som en udenforstående vort bagstræberland med søvn i øjnene, hvor "alle regnede med, at en Dag gaar de Fremmede ud af Landet, og alt bliver, som det *har* været."

Mogens Camre havde ikke ret. Han havde mere end ret. Frontdannelsen er i dag helt som mod medløberne i 1940.

P.N.B.

Grimme ællinger

Flere aviser har i de senere måneder bragt serier af artikler og lange læserindlæg om det store svigt under den kolde krig af de mange, der optrådte som rene spioner eller som indflydelses-agenter og kollaboratører eller "fellow travellers" for de røde regimer bag jerntæppet. Pinagtige sager er blevet blotlagt og mange afslørende og lærerige bortforklaringer sat på tryk.

Det er også påpeget, at det stærke medie, TV og da navnlig DR's, der jo særlig skulle tage sig af "public service"-forpligtelsen, har været påfaldende tavst i hele denne afsløring. Nogle har endda været uforskammede nok til at sætte det i forbindelse med, at flere af de højeste ansvarlige og beslutningstagere i dagens DR jo selv var pot og pande med de faldne østlige storheder og beundrere af deres morderiske systemer. Altså "grimme ællinger", der kun blev til hvide svaner i kraft af de store stillinger, som den korrekte "progressive" og rødsprængte ånds-

elite forstod at skaffe dem til fortsat manipulerende af opinionsdannelse og kulturliv.

Denne indflydelsesrige placering bruger de så bl.a. til propaganda for den "antiracisme" og "multisme", som blev kommunismens foretrukne forklædning, da det gamle kluns foreløbig var blevet håbløst umoderne.

Det sås fx 22. juni i en timelang udsendelse på DR TV1, der ironisk nok kaldtes "De grimme ællinger". Hermed mentes de "nydanskere", som trods høje eller gode uddannelser ikke havde fået tilsvarende ansættelser her, og hvoraf nogle derfor var søgt til andre lande, især England og USA, hvor de åbenbart havde fået langt bedre karrierechancer. Så på grund af nationalt snæversyn gik Danmark glip af rige muligheder.

De herrer og damer fra fjerne lande, som fik overladt skærmen, lagde ikke skjul på deres holdninger eller totale mangel på forståelse for nationale danske synspunkter. For dem var det soleklart, at de

da havde en selvfølgelig ret til at slå sig ned, hvor som helst det passede dem, gøre brug af de indfødtes social- og uddannelsessystem og på alle måder havde samme rettigheder som dem og naturligvis om ønskeligt til at bevæge sig videre i verden for at opnå endnu bedre muligheder.

Een ting var imidlertid sikkert. Ingen af dem så meget som strejfede muligheden af at vende tilbage til de lande eller de dele af verden, de stammede fra, for at bruge de uddannelser, de eller vi havde skaffet dem, til hjælp for deres egne folk, som jo for det meste lider under en skrigende mangel på veluddannede specialister på næsten alle områder. Og hvordan skulle man kunne vente nogen forståelse for andres nationale værdier hos mennesker, der ikke viser den fjerneste sociale eller nationale forpligtelse over for deres egne?

Så her står vi med flere slags "grimme ællinger".

S.D.

Skævheder i menneskerets-håndhævelse

En angivelig frygt for, at andre "fratages deres værdighed", er blandt argumenterne for at kriminalisere indvandringskritik. Hvis denne er usand, fratages vel dog kun kritikerne værdighed?

Af Peter Neerup Buhl

Et af de vigtigste argumenter mod indskrænkelse af ytringsfriheden er fremtidsperspektivet: Når man først har forbudt de "ekstreme" ytringer, er vejen bane for umærkeligt at gå længere og længere ind mod midten. Dette "slippery slope"-argument (man kommer ud på et skråplan) afviser Kristina Miskowiak i sin af Københavns Universitet prisbelønnede afhandling *Ytringsfrihed under ansvar* fra 1998 som et generelt problem i al lovgivning, idet det er en banalitet, at alle ekstreme tiltag er af det onde, og det gælder selvfølgelig om at holde sig indenfor det velafbalanceredes område. Betydningfuldt nok er det jo imidlertid netop også et "slippery slope"-argument, hun selv og andre fortalere for indskrænkelse af ytringsfriheden benytter sig af, når de fremmaner farerne ved at give "fremmedhædet" frit løb; her opstilles med forkærlighed Holocaust som skråplanets logiske slutpunkt. Således var det et afgørende argument i FN op til vedtagelsen af Racediskriminationskonventionen, at "det var umuligt at ignorere det faktum, at seks millioner jøder var blevet dræbt fordi de tilhørte en bestemt race eller religion." Desuden er dette perspektiv kernen i begrundelsen for den tyske "folkehetz"-lovgivning. Og som Miskowiak selv argumenterer (s. 27) vedr. effekten af publiceringen af raceteorierne i bogen *The Bell Curve*: "Sådanne teorier kan ryste fundamentet i forsøget på at udligne forskelle mellem racer og etniske grupper og derved føre til en yderligere polarisering mellem racerne. Det ekstreme resultat kunne blive racehygiejne, som den praktiseredes i Nazityskland. Teorier om race-mæssig underlegenhed var i USA forsvaret for slaveri og immigrationsrestriktioner og i Europa for nazistisk folkedrab." Det er dog altid frihedens risiko; selv de "bedste" ideer kan få de værste konsekvenser ("frihed, lighed og broderskab"!)" og er forsåvidt langt farligere at give fri

end mere umiddelbart indlysende "onde" udsagn.

Morten Kjærum lægger også vægt på, at det moderne menneskerettighedssystem netop blev etableret "efter anden verdenskrig som reaktion på de mest uhyrlige konsekvenser af en ekstrem populisme. Den menneskelige værdighed skulle fremover sikres med disse minimumsregler." I fravær af en fjende, der kan paralleliseres med nazismen, er de mange menneskerettighedsaktivister imidlertid gået over til at rette skytset mod mindre utvetydige ondt. Som Kjærum skitserer, er fjenden i dag "nynationalistiske strømninger i alle dele af Europa, som opfatter menneskerettighedernes lighedsprincip som en direkte modpol til dyrkelsen af det partikulære i denne eller hin kultur, tradition eller religion. Disse tendenser kan fremme intolerance og had og dermed være kimen til nye systematiske krænkelse." (*Grundloven og menneskerettigheder i et dansk og europæisk perspektiv* s. 62). Som om, menneskerettighederne har monopol på Godheden - at afvisningen af dem nødvendigvis må betyde noget a la nazismen, og ikke er et human alternativ til egalitarismen. Tværti-

mod kan den konsekvente hævde af "menneskerettighederne", som Kjærum taler for, meget vel mere end noget berede grunden for et nyt Auschwitz.

Forskel på folk

Miskowiak (s. 59) ville finde det "værdifuldt" hvis flere danske konventionsforpligtelser på menneskerettighedsområdet inddrogtes i højere grad. "Ikke at lade internationale konventioner, som indeholder fint afbalancerede menneskerettighedsgarantier, indgå som fortolkningsbidrag ved anvendelsen af vore egne garantier er en skam for dansk menneskerettighedsteori og kan i praksis indebære et af-savn for borgerne."

Hvor "fint afbalancerede" de internationale konventioner er, fremgår fx af, at FN's Menneskerettighedskomiteé, der overvåger overholdelsen af FN's Konvention om Borgerlige og Politiske Rettigheder, bl.a. har afvist en klage, som gik ud på, at en straf for at omorganisere det opløste italienske fascistparti udgjorde krænkelse af ytrings- og forsamlingsfriheden. (På samme facon vil Amnesty International ikke tage sig af politiske fanger m.v., hvis de straffes for "en nationalistisk eller racistisk hadsytring" eller lignende - skønt formanden for AI's danske afdeling erkender det problematiske i en sådan vurdering, se *Retfærd* nr. 75 s. 58). Og der synes ikke at have været nogensomhelst internationale protester, da flere angreb på ytringsfriheden satte ind i vinteren 1998/99: I Holland blev det indvandringskritiske parti CP'86 forbudt, og i Spanien blev en person for første gang dømt efter landets skærpede "nazi-love" (5 års fængsel for at benægte Holocaust og at opfordre til "racisme og antisemitisme"). Hvorfra der kommer inspiration og pression til sådanne tiltag synes ikke tvivlsomt; fx bemærkede FN's racismekomité i 1993 i sin periodeberetning fra England, at "British National Party og andre grupper og organisationer" burde forbydes, hvilket den britiske regering dog afviste som kontraproduktivt.

Omvendt var der kun advarsler og indignation i det "internationale samfund", da man i nogle østlande efter 1989 forsøgte at forbyde de kommunistiske partier. Man må ikke glemme, at FN er sejrherrenes organisation, heriblandt Sovjetunionen. Dette må erindres, når man fx læser FN's Verdenserklæring om Menneskerettigheder fra 1948, art. 29 stk. 2: "Under udøvelsen af sine rettigheder og friheder er enhver kun underkastet de begrænsninger, der er fastsat i loven alene med det formål at sikre skyldig anerkendelse af og hensyntagen til *andres rettigheder og friheder* og med det formål at opfylde de retfærdige krav, som moralen, den offentlige orden og *det almene vel* stiller i et demokratisk samfund." Kursiveringerne har Miskowiak foretaget (s. 112) i sin gengivelse af artiklen for at fremhæve de steder, der kan bruges som støtte for indgreb mod racediskriminerende ytringer. De kan dog nøjagtig lige så vel benyttes mod kommunister, men dét har vist hverken hun eller erklæringens skabere tænkt sig.

I den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 10 hedder det i stk. 2, at da udøvelsen af ytringsfriheden "medfører pligter og ansvar, kan den underkastes sådanne formaliteter, betingelser, restriktioner eller straffebestemmelser, som er foreskrevet ved lov og er nødvendige i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, territorial integritet eller offentlig tryghed, for at forebygge uorden eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden, for at beskytte andres gode navn og rygte eller rettigheder, for at forhindre udspredelse af fortrolige oplysninger, eller for at sikre domsmagtens autoritet og upartiskhed." Miskowiak kommenterer (s. 61), at da et af de lovlige formål med at indføre forbud er hensynet til andres rettigheder, vil en lov, "som begrænser ytringsfriheden af hensyn til minoriteters ret til at være fri for racediskrimination", som udgangspunkt være lovlig. Heri har hun utvivlsomt Strasbourg-organerne med sig, idet de, som hun skriver, "vil være meget tilbageholdende med at give racediskriminerende ytringer beskyttelse" under Den Europæiske Menneskerettighedskonventions art. 10 stk. 1. Hun er næppe opmærksom på, at under nye magthavere kan omvendt "anti-racistiske" ytringer forbydes, forsåvidt som en masseindvandring truer "den nationale sikkerhed, territorial integritet eller offentlig tryghed".

Indvandringskritik retsløs

Men realiteterne er altså for tiden sådan, at Strasbourg-organerne (Den Europæ-

iske Menneskerettighedskommission og -domstol) over for "racediskriminerende ytringer" er ganske vide i deres opfattelse af, hvad der ikke har krav på beskyttelse. Miskowiak hævder dog (s. 63), at praksis viser, "at ytringer i pressen og om politiske emner nyder den mest intense beskyttelse" - lige efter at have beskrevet, hvordan adskillige klager til Menneskerettighedskommissionen over straffe for racediskriminerende ytringer er blevet afvist som "manifestly ill-founded". Således afviste Kommissionen at foretage en realitetsbehandling af sagen Glimmerveen & Haagenbeck v. Holland omhandlende Hollands idømmelse af fængsel for besiddelse af løbesedler med forsæt til udledning med bl.a. følgende indhold: "Myndighederne skal blot som tjenere af folket se til, at disse uønskede fremmede forlader vort land så hurtigt som muligt ... partiet vil rydde op og begynde at fjerne alle surinamesere, tyrkere og andre såkaldte gæstearbejdere fra Holland." Altså en ytring af ordinær modstand mod omdannelse af Holland til et indvandringsland, uden nedvurderende ord, kunne ikke kvalificere til at undgå straf under Strasbourg-organernes "intense beskyttelse" af ytringsfriheden! Og det på trods af, at domstolen under henvisning til konventionens art. 10.2 i en sag (karakteristisk til fordel for den venstreekstreme bog *Lille Røde for skoleelever* med bl.a. tekster af Che Guevara og Fidel Castro) har hævdet ytringsfriheden som den mest fundamentale værdi for demokratiet, idet nævnte artikel "ikke kun kan anvendes på 'information' eller 'ideer' der modtages favorabelt eller betragtes som uskadelige eller lige-gyldige, men også på dem der forarger, chokerer eller forstyrrer staten eller en hvilken som helst del af befolkningen. Således er kravene for pluralisme, tolerance og det åbne syn, uden hvilke der ikke er noget 'demokratisk samfund.'" (Cit. efter Macdonald m.fl.: *The European System for the Protection of Human Rights* s. 470).

Så forskellig kan "tolerancen" manifestere sig for den højeste europæiske menneskerettighedsautoritet, alt efter om den krænkede er politisk korrekt eller ej! Ligesom FN-komiteen, der overvåger overholdelsen af Konventionen om Borgerlige og Politiske Rettigheder, afviser Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol systematisk klager om unfair behandling af "racistiske" gerningsmænd. Domstolen, hvis domme er bindende for medlemslandene, står da også for det stik modsatte frihedsbegreb i forhold til fx den amerikanske opfattelse, at ytringsfriheden ikke må indskrænkes, blot fordi det, der siges,

kan være stødende for nogle af dem, der lytter. Som en ekspert (A. Lester) ram-mende har udtrykt det, stiller den europæiske indfaldsvinkel racistiske ytringer på lige fod "med brug af angrebsvåben", der ikke fortjener beskyttelse. Denne indfaldsvinkel lader "respekt for individets værdighed og omsorg for minoriteters rettigheder" veje langt tungere end i Amerika, hvor man lader ideerne konkurrere ubundet på det frie marked.

Det grundlæggende koncept i argumentet om "retten til værdighed" synes dog at lide under et fejlsyn: At andre kan fjerne ens værdighed ved udtalelser m.v.. Hvis det, der siges, virkelig er så slemt og usandt, må det da langt snarere tage værdigheden fra udsagnetens ophavsmand. Og som bl.a. Solsjenitsyn har vist, er den eneste, der kan fratage ens værdighed, én selv.

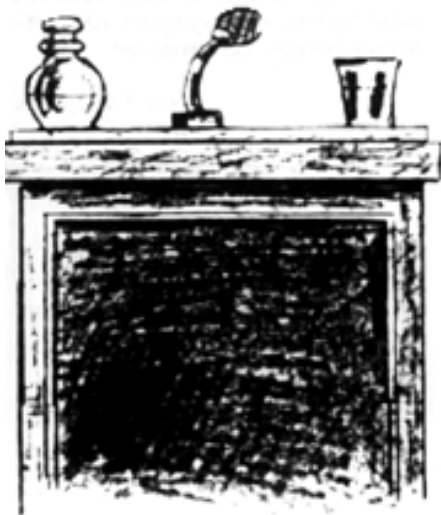

"Jeg mener ikke, at jeg ser anderledes på menneskerettighederne i dag end for 20 år siden, da jeg sad i lejr (9 år som politisk fange og menneskerettighedsaktivist i sovjetisk fangelejr). Men jeg ser nok forskelligt på dem i forhold til mange politikere i Israel og i Vesten, hvor menneskerettighederne bliver brugt som politisk våben i venstrefløjens kamp mod højre."

Nathan Sharansky, Israels indenrigsminister, ifølge Jyll.-Post. 7/5 00.

Talerstolen

Johan Rinderheim
Næstformand for Sverige-
demokraterna

Fornyeelse eller forfald - en kritisk betragtning af dagens Sverige

Vort behov for politisk fornyelse

Den, der går en tur gennem Stockholms indre by en fredag aften, ser et samfunds bagside. På mure og elskabe sidder gamle flagede plakater, graffiti findes overalt, menneskene ser for en stor dels vedkommende sjuskede ud, risikoen for at blive udsat for røveri er stor (især hvis man er svensk teenagedreng), og den store folkeforlystelse er at frekventere tilrøgede bodegaer med baggrundsmusik med høj styrke. Dansekulturen er af den mere primitive slags. I diskoteker og andre danselokaler drøner de seneste amerikanske hitnumre ud af højtalerne på en måde, der umuliggør en naturlig kommunikation. Musikkens rytme føles i hele kroppen, og den høje styrke får virkelig de dansende kroppe til at vibrere.

Dans har altid haft et formål i at lette kontakterne mellem kønnene, men den herskende dansekultur er helt igennem seksualiseret. Her og der kan man se landsmænd, som har importeret kvinder fra alle jordens hjørner: Filipinere, thai-

lændere, russere og polakker. Indvandrer-mænd findes også rigt repræsenterede, men de er som regel kommet ind i landet som fupflygtninge. Folkeblandingen er visse steder total, hvilket giver en følelse af, at man et øjeblik befinder sig i udlandet. Svenskernes forhold til alkohol er et kendt fænomen nede på kontinentet, men drikkeriet på gaderne er helt klart taget til de seneste årtier. Som følge af dette er et nyt problem opstået. Husmure i den indre by anvendes som pissoirer. Listen over eksempler på forfaldet kan gøres både mere uhumsk og længere, men jeg stopper her.

Det er "samfundets skyld"

Som prikken over i'et fungerer retsvæsenet ikke længere. Hvis man bliver udsat for en forbrydelse er sandsynligheden for, at den opklares, meget lille. Samtidig med, at politiet får stadig færre ressourcer, findes der en udbredt politi-fjendtlighed i den politiske klasse. At arbejde for lov og orden er jo lidt "mistænkeligt" og "autoritært". Det er synd for forbryderne, mener man, og det er samfundets skyld, at de begår forbrydelser. På trods af, at der findes overvældende videnskabeligt belæg for, at forbrydelser kun delvist skyldes fattigdom, sociale forhold og opvækstvilkår, så fremturer den politiske klasse med sine fordomme. Især når det gælder den omfattende indvandrerkriminalitet lægges hele skylden på svenskerne og det svenske samfund. Infantilt, kan man mene, men sådan er det!

Passiv utilfredshed

Svenskerne er utilfredse med situationen, men er usikre over alternativerne. Man tror stadig på politikernes gode vilje: - Hvis blot Göran Persson (eller en anden magthaver) vidste, hvordan det er, så skulle det sikkert blive bedre!, lyder ræsonnementet. Ofte ser det enkelte individ bare sin brik af det store problem. Nogle eksempler:

- Teenagepiger bliver irriterede over at blive kaldt "ludere" af de jævnaldrende indvandrerdrøner, og urolige hver gang, mobiltelefonen bliver stjålet.

- Den midaldrende kvinde, der er nabo til en mur, som anvendes til toilet, klager over problemet og måske over at byen bliver stadig mere slumagtig.

- Den unge mand, der arbejder i den indre by i et succesfuldt firma, bliver vred på politiet over, at de ikke kan stoppe de gentagne indbrud i hans bil.

Men yderst få af svenskerne forvandler deres misfornøjelse til noget positivt. Der findes dog en grænse for, hvor langt forfaldet kan gå. Vort kultur er ikke den første

i historien, som rammes af dekadence og moralsk forfald. Folkene rejser sig altid mod vanstyre, forfald og undertrykkelse. Men af og til kommer folkerejsningen for sent. Kulturen må, så at sige, begynde forfra, på et lavere niveau af kulturel orden.

Vort behov for en folkebevægelse

Det, vi har brug for, er en helt ny politisk klasse, da den gamle har vist sig ude af stand til at styre landet. Men vi kan være sikre på, at de, som i dag sidder på magten, ikke vil give den fra sig frivilligt. Selv om et nationalsindet parti vinder et flertal ved et valg, er det usikkert om støtten i de offentlige myndigheder er tilstrækkelig til, at vi kan afstedkomme en virkelig forandring. Et populistparti som står uden sin egen organisation er helt i hænderne på massemedierne. Det så vi tydeligt i Sverige da medierne først hjalp Ian Wachtmeister frem, da han stod i spidsen for "Ny demokrati" (et parti der kom i den svenske rigsdag 1991), for siden at tie ihjel "Det nya partiet", som han dannede op til rigsdagsvalget i 1998.

Den lokale støtte ude i kommunerne er også vigtig for at kunne styre et land som Sverige. Uden kommunernes støtte havde fx masseindvandringspolitikken, som er ført gennem de seneste 30 år, været umulig. En ny politisk klasse er med andre ord magtesløs uden en bred folkelig forankring. Det, der kræves for at erstatte en folkebevægelse som vort svenske socialdemokrati, er en ny, endnu stærkere folkebevægelse. Hvordan bliver man stærkere end et gammelt 50%-parti?

Socialdemokraterne er blevet betydeligt svækket gennem de seneste årtier. Masseindvandringen og den øgede kriminalitet har bidraget til den mindske tilid, men vigtigst af alt er, at man ikke har formået at gennemføre sine egne hjertesager, dvs. de der berører velfærdsstaten. "Velfærd, skole, omsorg" er det politiske mantra som socialdemokraterne er gået til valg på, men det positive resultat er udeblevet.

Hvad bør der gøres? Hvordan starter man en ny folkebevægelse? Det første, der er behov for, er egne kanaler som kan føre vort budskab direkte ud til folket, uden at det passerer gennem massemedierne skumle filter. Massiv flyvebladsuddeling, omfattende plakatoopsætning og direkte møder med den almindelige borger er den praktiske side. Det teoretiske består i aviser, hjemmesider og alternativ litteratur. Dette er let at skrive men umådelig svært at omsætte i praksis. Vi har en organisationsmodel, som har taget stadig mere form de seneste år. Den bygger i store træk på, at man væver social virk-

somhed ind i de praktiske gøremål for at de skal opleves som lettere. Nytænkningen er en anden vigtig ingrediens for enhver sund organisation. Disciplin er nødvendig for at praktiske aktiviteter i stor skala overhovedet skal kunne fungere.

I Danmark er Dansk Folkeparti mere og mere blevet folkets interesseparti, ligesom Fremskridtspartiet i Norge. I Sverige er vi ikke kommet lige så langt i udviklingen, men vi har også en anden politisk kultur, med andre historiske erfaringer, der sætter sit præg på vort arbejde. Vi har haft en del kontakter med partierne i vore nabolande, hvilket har givet os flere gode impulser og ideer til det politiske arbejde. Sverigedemokraterne har desuden studeret de organisatoriske succesmodeller for Front National i Frankrig og for Vlaams Blok i Belgien. Sammen med de andre nationale organisationer i Europa vil vi

fortsætte arbejdet for at redde vore fædrelande og stoppe det nuværende forfald.

Johan Rinderheim

folkelig oplysning og diskret hensyn til medmennesket.

Skeptikere opfordres til at forsøge bosætning i de 165 lande udenfor Top-tierne.

Alt takket være slid og slæb og krumme rygge, social organisation og snilde.

Dansk patriotismes fineste udtryk er selvkritik.

Den beskytter mod det hovmod, som resultatet af danskernes værk gennem de seneste par hundrede år ellers nemt kunne begrunde'."

Vundet igen

Østre Landsrets 19. afdeling har 16. juni afsagt dom i sagen om de beskyldninger for racisme, fhv. forbundsformand i RBF Maj-Britt Bidstrup i 1995 rettede mod Den Danske Forening.

Byretten dømte hende i den anledning i 1997 for injurier. Beskyldningerne blev således mortificerede, og hun blev straffet med dagbøder og pålagt at betale foreningen torterstøtning og sagsomkostninger. Hun ankede herefter til landsretten, som imidlertid nu har stadfæstet byretsdommen og pålagt hende at betale yderligere sagsomkostninger.

Landsretten lægger vægt på, at hun ikke har bevist, at Den Danske Forening er racistisk, og at hun i øvrigt ikke handlede til berettiget varetagelse af nogen almeninteresse eller eget eller andres tarv. Under hensyn til, at hun var bekendt med, at domstolene har underkendt tilsvarende beskyldninger, finder landsretten heller ikke, at hun kan fritages for straf i kraft af Menneskeretskonventionens regler til værn for ytringsfriheden. Tværtimod henviser retten til den særlige undtagelse heri, som bestemmer, at denne frihed ikke må udnyttes på bekostning af andres gode navn og rygte. Under hensyn til, at udtalelserne ikke var rettet mod bestemte enkeltpersoner, pålægges straffen imidlertid ikke efter straffelovens kvalificerede bagvaskelsesbestemmelse.

Foreningen havde krævet, at hendes advokat i sagen, den vidtløftige Christian Harlang, blev pålagt at betale de omkostninger, hun nu er pålagt, men dette krav imødekommer landsretten ikke. Advokaten har således – igen – været et dyrt bekendtskab for klienten.

Christian Harlang søgte under sagen at fremlægge et omfattende dokumemtarium fra den venstreekstreme forening DEMOS som bevis for DDF's racisme. Højesteret forkastede imidlertid undervejs dette materiale.

OH

Brevkassen

K. E. Schierby fra København kommenterer artiklen om Giordano Bruno i Danskeren nr. 3, hvori det hedder: "I det 9. århundrede vidste paverne at Bibelen tog fejl – verden var ikke flad, som Bibelen hævdede".

Schierby skriver: "Jeg vil blot påpege, at Bibelen hævder slet ikke at Jorden er flad, tværtimod. Alle de vigtigste fremskridt der har fundet sted indenfor viden-skaben, er blot en bekræftelse af hvad Bibelen har lært os i årtusinder, men vi har ikke forstået. Grunden er næsten uden afvigelse, at kirken har haft, og stadigvæk har i mange anskuelser, en forstokket og snævertsynet fordom i dogmatik og i retorik. Længe før Pasteur opdagede at visse sygdomme var forårsaget af bakterier lærte Gud Herren os ved sin tjener Moses, at hvis man ville undgå smitte af f.eks. spedalskhed, skulle man undgå at komme i nærkontakt med den spedalske, og, end ikke øvre ved deres klæder, spiseredskaber osv.

Tusinder af år før Einstein gav os relativitetsteorien, og hans berømte ekvation, lærte Bibelen os at der kun er én eneste konstant: 'Lyset', og således bekræftede Einstein kun hvad Bibelen hele tiden har lært os: 'E=MC i anden potens'.

Menighedens Herre, Jesus Kristus, vidste at jorden var rund, idet han lærte os, at når denne tidsalder kommer til sin afslutning, og hvor han, som han har udtrykke-

ligt lovet os, vil komme tilbage for at oprette sit fredsrige på jorden, 'Så skal to kvinder male korn sammen (dette sker iblandt naturfolk altid om morgenen).

På samme tidspunkt skal to mænd arbejde i marken, og to skal ligge i sengen (om natten), den ene af de to skal blive borttaget, og den anden blive tilbage'.

Tre forskellige tidspunkter, samme øjeblik."

Birte Frandsen fra Tåstrup skriver, at "fra vidt forskelligt hold understreges det, hvor vigtigt det er, at nationalstaterne overlever i en globaliseret verden. Et synspunkt som også Ritt Bjerregaard så sent som 26/2, har givet udtryk for i pressen. Det, som holder en nationalstat sammen, er grundpiller som fælles historie, sprog, kultur og religion.

Det sære er imidlertid, at alle disse fire begreber søges nedgjort og udvandet, tilmed søgt latterliggjort...

Det er svært at finde større udtryk for glæde og stolthed over landet, end i de ord, der af tidligere chefredaktør Herbert Pundik i 1993 stod at læse i bladet EXIL nr. 1:

'Danmark er menneskers værk. Trods et uvenligt klima, mangel på sol, råstoffer og geografisk sammenhæng, er det lykkedes den danske befolkning at bygge menneskehedens fineste samfund, præget af bekvem levested, bred social udligning,

Den største trussel i Danmarkshistorien

- men medier og straffelov er sat ind på, at vi end ikke må diskutere, hvordan man værger sig mod den. I sit niende forsvarsbrev til rigsadvokaten argumenterer Glistrup imod denne selvmordspolitik. Vi bringer nogle udpluk fra brevets 196 sider.

I Politiken 9. april 2000 uddybede Tøger Seidenfaden funktionerne hos folkestyrets to hovedaktører:

1). Den arbejdsdeling, som er godtaget for stort set alle fremskridt, gælder også her: Derfor er der nogle, som går i dybden med det særlige at fremkomme med en politik. Altså hvordan statens fremtid skal tilrettelægges. Selv anser jeg mig for realist, når jeg bedømmer mig selv til at være den nulevende dansker, der er kommet med de mest grundige sammenhængende bidrag. Herunder at Danmark aldrig har været ude for en så farlig nationalødelæggende katastrofetrussel, som den igangværende og stadigt accelererende muhamedanertrussel frembyder. Det er enten dem eller os, der skal befolke Danmark i fremtiden. Den nuværende multikulturelle overgangstilstand er et vaklende projekt, som ikke kan bestå mere end få årtier endnu. Derfor mit lovforslag om Muhamedanerfrit Danmark. Det har jeg argumenteret for over mere end 5000 sider, hvoraf anklageskriftets fem ytringer blot er en sammenfatning af nogle af de mange vigtige argumenter, som der ikke i TV 3 25. februar 1997 var tidsmæssige rammer til at uddybe yderligere.

2). Christiansborgs anden hovedrolle indtages af vælgerne. Her er jeg helt enig i at den grundlæggende kerne i demokratiet er den lighedsnorm, at hver vælger har en stemme. Hverken mere eller mindre. Og når vælgerne udpeger folketingsmedlemmer er det dem, der bestemmer for mandatperioden. Men heller ikke længere. Vælgerne skal forberedes snarest muligt, før de næste gang skal til folketingsurnerne.

For det beklagelige faktum er, at i alle medier - ikke mindst Tøger Seidenfadens eget - ligger virkelighedens vilkår fjernt fra det i chefredaktionernes udstillingsvinduespynt (demokrati, ytringsfrihed, menneskeret, antiracisme etc).

Sandheden for mig at se er, at Danmark ikke har en eneste flygtning og ikke har udsigt til at få nogen (jfr. min bog "De Fremmede i Landet" 1994 kapitel 14). Den megen tale om dansk angst for flygtninge er derfor alene et fænomen, der er opstået i danske medier og det øvrige

Overklassedanmark. Fordi de pågældende bekvemmelighedssocialister gerne vil beholde deres eget asyl på landets magttop. Derfor har de opdigtet alskens myter og fordomme omkring os, der gerne vil give vore efterkommere adgang til at leve en dansk tilværelse på dansk grund.

Derfor er vi imod den påbegyndte folkevandring, som vil prisgive det danske territorium til vildtfremmede, korrupte terrorist-ulændinge. Skal vi holde dem ude, skal vi helt og fuldt lave om på SF-fordærvelsen af de danske modstandsmuligheder og gå i kamp mod de traumer, docerede af 1968'er-klikker, som i egen egoisme sigter mod et dansk folk i Danmark, bestående af det deres Lenin kaldte nyttige idioter.

Den flygtningelobby, som er så emsig efter at mobilisere et uhyre ved navn svinehunden, må mødes med riposten: Det kan I selv være. Det er de intolerante, snæversynede, uduelige mennesker, der uden antydning af saglig fundering overdænger landsmænd med forbandelser om, at de skulle være fremmedhadere, racister o.lign.

Besættelsen genoplevet

Professor Claus Bryld og lektor Anette Varing udsendte i 1998 bogen "Besættelsestiden som kollektiv erindring".

I konklusionen hedder det, at en af 1940-45 periodens mange konsekvenser er blevet etikken om "den enkelte borgers pligt til selv at tage stilling i afgørende nationale spørgsmål og ikke føle sig moralsk dækket ind af de politiske lederes anvisninger. De, der havde gjort oprør mod samarbejdspolitikken, fremstod i 1945 som mere danske end de, der havde adlydt parolerne oppe fra".

Det er den moral, Staten søger at vælte omkuld overfor min stillingtagen ved at påføre mig utallige retssager som fx den foreliggende, hvor juraen (her paragraf 266b) blot anvendes som camouflage for, at det, Statens embedsmænd som en del af Islamlobbyen er ude på, alene er at udslette mig som politiker, fordi mine synspunkter er farlige for Magtdanmark. Som følge af at dets evner ikke strækker til saglig debat med mig.

At statsmagten under de forhold søger at bruge sine egne embedsmandsdomstole som afgørende instanser er stærkt kritisabelt.

Under den femårs okkupation af Danmark, som sluttede i 1945, henstillede (ja nærmest beordrede) magthaverne, at medierne skulle tilsløre forbindelsen til besættelsesmagten, hvis de omtalte begivenheder, der skulle stille tyskerne i dårligt lys.

Tilsvarende gælder om den muhamedanerbesættelse, som begyndte i 1965. Derfor er vore medier i relation til besættelsesnyheder ved at blive lige så upålidelige, som de var i 1940'ernes første halvdel. Fx dølgtes det i kriminalreportagen, hvis muhamedanere er involveret som gerningsmænd. En vis relation er der mellem dette og det, som Jyllands-Posten 11. marts 2000 kaldte "den forbudte debat" med dens Berlingske-pendant 12. december 1999.

I de sidste par snese år har medierne - især de elektroniske - overfodret den danske befolkning med holdninger, synsvinkler og emnevalg, som påstås relevante i snæversynede, intolerante SF-kredse. Som Søren Krarup udtrykker det i sine erindringer fra 1998: "Om den ensrettede og undertrykkende holdning hos de politiske og mediemæssige magthavere i landet, var der aldrig tvivl."

Denne åndsformørkelse, ensidighed og overfladiskhed har fordummet danskerne og gjort vor tilværelse fattigere. Åndeligt såvel som materielt.

Danmarks Radio er hovedredenen for disse slyngelstreger. Her finder vi den farligste ansamling af storforbrydere. Mynighederne disponerer derfor landsskadeligt ved i stedet - bl.a. gennem paragraf 266b-anklager - at overfalde os, der vil åbne folks sind for andre synsmåder end Gyngemosens, Rosenørns Allés og de røde lejesvendens andre bagstræbercentre.

Mediernes ensidighed gavnes ved, at journalisternes ukyndighed og dovenskab gør dem sammenspiste med myndighederne, som de selvsagt i et lovjunglebelastet land som Danmark skulle kritisere. Når katten er ude, spiller musene på bordet. Derfor oplever vi så mange tilfælde,

hvor ondsindede forvaltninger kan ødelægge menneskeskarer en masse, når de pågældende ikke er veltilpassede til systemet.

I et samfund, der emmer af sådan forrådnelse, må domstolene være meget forsigtige med at straffe i en systemkritiker-sag som den foreliggende. Det vil skræmme endnu flere fra at fremføre den folkelige kritik, som der er stort behov for i en stat, hvor medier og forvaltningsmyndigheder har svigtet så vedvarende som i disse årtiers Danmark.

Det tabubelagte skæbneproblem

Til Berlingske 20. april 2000 sagde Dansk Folkepartis pressechef Søren Espersen: "Muhamedanismen og Islam er den største trussel. Det er fuldstændig væsensfremmede mennesker. Kampen mod muhamedanerne og EU hører til Danmarkshistoriens fire vigtigste (de andre er kristendommens indførelse og tabene af Skånelandene og Sønderjylland)".

I det væsentlige var dette blot en gentagelse af, hvad Pia Kjærsgaard 5 uger før fremførte i sit indlæg på Christiansborg-konferencen mellem Folkekirken og muslimer.

Det markerede endnu en milepæl på den danske bramfri frimodighedssejrs-vandring. Den hyklende vammelsnak, der i al sin ækelhed præger anklageskriftet (og de tidligere instansers præmisser) er nu på vej out. I dansk samfundsdebat skal vi have frihed til lige på og hårdt at sige, hvad vi mener (jfr. min bog "De Fremmede i Landet" 1994 s. 546).

Ytringsfriheden skal ikke knægtes af pylrenylrehensyntagene til den fiktive person af muslimsk observans, som anklageskriftet trækker ind fra uvidenhedsfantaseren og tillægger nogle vattede 1968'er postuler, der er meget fjernt fra den hellige krig-ideologi, som præger - og alle dage har præget - muhamedanerne.

Nu renser et folketingsparti altså luften ved at kalde en spade for en spade, ved åbent at sige at disse væsensfremmede mennesker er det centralt for Danmarks skæbne at føre kamp imod - altså at betragte som vore fjender.

Når den mulighed dermed af virkeligheden er legitimeret som en del af dansk samfundsdebat, vil det kræve en ulovmedholdelig akrobatik at dømme mig for ytringerne i anklageskriftet. Helt på tværs af, hvad der er hoveddogmer for dansk jura: Statsforfatningsrettens ytringsfrihed såvel som Straffelovens paragraf 1 om klar lovhjemmel.

Danskerne må åbent drøfte uden at feje noget ind under gulvtæppet, hvad ikke blot Dansk Folkeparti, men også en stor del af den danske befolkning, muligvis

størstedelen, betragter som den største trussel mod Danmark. I det emne kan det ikke være korrekt fortolkning af dansk straffelov, at de i Fjendens Sold har ret til at binde os på hånd og mund.

Enhver må bedømmes ud fra sine forudsætninger. Mange muhamedanere foragter ud fra deres kultur at have sexliv, som det er almindeligt i Danmark. Det er den alt for frivolt til. Derfor er deres bedømmelse ganske naturligt, at de kalder vore kvinder for "luddere".

Ganske parallelt hermed må jeg ud fra dansk kultur bedømme muhamedanismens grundlæggende forkyndelser om, at de skal bekæmpe kristne, jøder og andre vantro med djihad, og om, at de skal erobre verdensherredømmet for Islam. Det bliver derfor den udformning, at muhamedanismen er en verdensødelæggerbevægelse.

At vi sådan bedømmer hinanden ud fra vore egne forudsætninger, kan selvsagt ikke henføres under en regel som paragraf 266b.

Overalt i Europa bygges der nu moskeer.

Begge af os - kristne som muslimer - kan indse, at vore kulturer er enormt forskellige, og at vi derfor ikke med sandheden i behold kan revse eller prise hinanden. Vi hører ikke sammen i eet multietnisk samfund.

Jfr. herved også rævens og hønsenes beskrivne forskellige bedømmelser af, at der sættes et ståltrådshegn rundt om hønsesgården.

Ydre og indre fjender

Den sikkerhedspolitiske visdom fra de seneste årtier lyder på, at man skal slå til tidligst muligt i kriseopbygningsfasen: Jo mere Danmark tøver, des sværere og mere ulykkeskabende for os selv bliver udsigten til at bevare Danmark dansk.

Fra bogen "Efter Kosovo" (udgivet af forlaget Nyt Europa i januar 2000) kan jeg helt tilslutte mig formuleringen på side 10: "Handlekraft kræves, når langsigtede eller akutte sikkerhedspolitiske udfordringer skal håndteres". Jeg må også erkende, at det vil være vældigt nyttigt, om det med samme bogs ord skulle vise sig fremkommeligt at "opnå de sikkerhedspolitiske effekter ved, at EU er en sammenhængende - og attraktiv - kraft, og at EU's politik derfor drejer sig om konfliktforebyggende udenrigs- og sikkerhedspolitik" (s. 11). Men kun kommende erfaringer vil kunne hjælpe til at afgøre, om det virkelig vil hjælpe i retning af Muhamedanerfrit EU, eller om mørke EU kræfter - som fx i Haiderboykotten af 31. januar 2000 og Overvågningscentralens etablering et par måneder senere - vil tiltvinge sig overvægten i EU.

Når man indgående har studeret muhamedanismens indhold og historie, må man ud fra et forsigtighedsprincip udpege blandt kendte danskere radikaleren Naser Khader, som en af de for kommende danskergenerationer allerfarligste. Han er ung (født 1966), af syrisk/palæstinensisk herkomst, i februar 1999 kåret som årets mest sexede mand, han har sat sig ind i danske samfundsforhold, og han har formået at opnå (bluffe sig til) en ikke helt ringe position her i landet. Tilmed dyrkes han af Danmarks Radio: Dennes Emil-programblad for maj måned bruger næsten to sider på at behandle ham, som folk var nødt til at gøre med vore Majestæter i Kongelovens Århundreder. Nævnte Emilhyldest af ham skyldes, at han skal deltage i i al fald to udsendelser: Den ene i Kjeld Koplevs regi. Den anden i anledning af, at han er udpeget til Årets danske Modersmålspris.

7. april 2000 gav P 1 ham tid til fra kl. 13,00 - 13,38 at hælde vand ud af ørerne om, at muhamedanerne skam ikke udgør Røverne i Danmarks Skov, men er åh så pæne og interesserede i at tilpasse sig og underkaste sig danske love. Altså blive en slags for danskerne aldeles ufarlige muhamedaner-ateister, der ikke tager Koranen bogstaveligt. Sådan luller en 100% lydige Muhamedanerdiscipel os danske i tryk søvn.

Værre end nazismen

Islamlobbyen doktrinerer med alverdens postuler for, at vi skal bevare muhamedanere i Danmark og endda tolerere, at vi får flere og flere af dem.

Lobbyens efterplaprerere ved ikke, hvor dræbende denne propaganda er for, at deres børnebørn og oldebørn får mulighed for et godt liv i Danmark.

Der blev jo ikke undervist i muhamedanisme i skolerne før ca. 1985. Og den drøftelse af muhamedanerforhold, som de facto har været tilladt siden da, har stort set formået at undertrykke den folkeoplysning, vi andre har givet om muhamedanere.

Med den foreliggende sag vil den magtfulde Islamlobby også de jure søge at gøre det mere besværligt at oplyse de danske vælgere om det vigtigste nationalpolitiske spørgsmål, der nogensinde har eksisteret i hele vor Fædrelandshistorie.

En af de tusinde måder at afsløre falskheden i Islamlobbyens ensidighedspropaganda på er at tage udgangspunkt i den foragt, den foregiver for nazismen.

Så at sige alt, hvad Magtdanmark bebrejder nazismen, er mangefold værre i den muhamedanske ideologi. Og derudover indebærer denne et utal af grusomheder og forfærdeligheder, som end ikke afdøde Adolf Hitler havde fantasi til at forstille sig. Helt upåvirket kunne han nemlig ikke være af, at han vitterligt var vokset op under Goethes, Thomas Mann's og Stefan Zweigs humanismetradition, der er den direkte antipol til Islam.

Tidligere folketingsformand Erling Olsen citeres i Berlingske 5. december 1999 for følgende:

“Ulykken var Jermtæppet ned gennem Europa. Det er væk nu, så vi har chancen for at erstatte krigsfrygt med velstand. Hvis vi altså kan holde fred med muslimerne.”

Det er selvsagt den sidste sætning, som er toprelevant i den foreliggende sag: Her fastslås, at Danmarks ve eller vel beror på, om vi kan holde fred med muslimerne. Når krigsrisikoen med Islam tildeles en så fremtrædende placering, må det være straffrit i dansk offentlig politisk debat at fremføre alle synspunkter om, hvordan Danmark bedst undgår krig mod muhamedanerne. Også mit helt konkrete lovforslag om muhamedanerfrit Danmark. Men et lovforslag kan selvsagt ikke stå alene. Efter emnets helt afgørende placering i dansk sikkerhedspolitik må argumenterne for og imod det fremlægges i alle detaljer i den offentlige politiske debat. Det har jeg gjort igen og igen. Andet og mere ligger der ikke i de fem anklager, som nu er rettet imod mig. Det bedste forsvar overfor islamisterne er et velrettet angreb. Ikke at krybe i skjul og håbe på, at de vil skåne os danske. Modsat hvordan de i foreløbig 1376 år har opført sig overfor alle andre, så snart de har følt sig stærke nok. Dansk kujonopræden vil med meget stærk sandsynlighed friste dem til at gøre lige så over for os.

Muhamedanerne skal ud

Søren Krarup fremhæver i sine 1998-erin-

dringer, at hans forudsætninger - ligesom mine - er at have modtaget i sit barn-domshjem orientering og oplæring i, hvad det vil sige at være dansk. Det er et emne, som han har gravet dybt i i sin tidligere bog “Dansk Kultur”, som fra et 200 årigt stofområde med portrætter af skelsættende personligheder påviser, hvad det vil sige at være dansk.

Heroverfor må han med sorg i sinde erkende, at hans Danmarkshistorie “er en sørgelig fortælling om et land, der er på vej ud i hjemløshed og identitetsløshed. Også fordi dets folk er blevet svigtet af dem, hvis embede det er at være folket og dets liv tro”.

Celeber filosof-støtte til Glistrups advarsler

På en UNESCO-konference om de moderne folkevandringer, afholdt i Paris 7-8. juni, havde den kendte polske filosof Leszek Kolakowski et indlæg, trykt i *Le Monde* 13. juni. I Danmark kan man ved læsningen næppe undgå at tænke på den urimelige sag mod Mogens Glistrup.

Kolakowski redegør for, at tre faktorer har betinget det moderne indvandringsproblem.

For det første de moderne transportmidler. Mens tidligere folkevandringer strakte sig over århundreder, kan man nu rejse fra den ene ende af verden til den anden på en enkelt dag.

Dernæst velfærdsstaten, idet de vestlige landes forsørgelse af indvandrene lokker mange hertil.

Endelig mængden af indvandrere. Hvis man siger, at “det er umuligt, at alle fremmede kan komme, i asylrettens navn, og slå sig ned i vort land, blot de påstår, uden at kunne bevise det, at de risikerer at blive offer for en politisk forfølgelse i deres hjemland” - så er man racist og en fremmedhader.

Dette ræsonnement undgår dog, som Kolakowski påpeger, at tage stilling til, om enhver udlænding virkelig har ret til at slå sig ned i et hvilket som helst land for at leve på statens regning - om fx hele Kinas og Indiens befolkninger er berettigede til at flytte til Svejts. Dette vil jo være konsekvensen, men i stedet for at gennemtænke deres standpunkt siger de politisk korrekte blot “Racist!”, hvis man vover at udtale, at der kan eksistere et alvorligt problem i forbindelse med indvandringen.

Efter vore normale kriterier burde hovedparten af fx Kinas befolkning være berettiget til at søge asyl hos os. “Er vi da parat til officielt at erklære, at enhver kineser har ret til at opnå asyl i et hvilket

Paragraf 266b bør ikke fortolkes sådan, at vi mange, der har en baggrund meget lig Søren Krarups, skal have det peberbøssedrys ned i vort sår, at vi tilmed bliver kriminaliseret for at fægte i verden, for hvad vi for alvor tror. På baggrund af vore analyser af, hvad vi hver dag ser af virkelighed i den omgivende verden. Det kalder unægteligt på Danmarks Sønner og Danmarks Døtre om, at nu er det Tid at gå i Holger Danskes fodspor og smide muhamedanerne ud af vor region.

Der står vi. Og vi kan ikke andet.

Mogens Glistrup

som helst europæisk land? Og hvis ikke, er vi da racister?”

Kolakowski kommer også ind på umuligheden af at integrere de kulturelt vildtfremmede muslimer i Vesten, som via Oplysningstiden er kommet ud over helleg-krig-stadiet:

“Den eneste religion, hvis fanatiske tilhængere i dag er beredt til massakrer, blodig undertrykkelse og krig, er, uden tvivl, islam. Folk, som har kendskab til den muhamedanske verden, vil påstå, at det ikke er hele islam, det er blot nogle grupper af politiske fanatikere. Islam er ikke en homogen civilisation og rummer mange forskellige trossamfund.

Jeg vil gerne tage denne forklaring til efterretning. Men det er dog ikke desto mindre skræmmende, at disse grupper af fanatiske aktivister og terrorister, som drømmer om og virker for et snarligt islamistisk verdensherredømme, er tilstede næsten over alt iblandt os.

Islam havde gennem århundreder med sin videnskab, filosofi og litteratur ydet betydelige bidrag til den universelle kultur. Jeg ved ikke, hvorfor denne blomstrende civilisation en dag er faldet i søvn for ikke at vågne op igen. Den påståede islamiske renæssance, som man har talt om i de sidste år, synes ikke at være en bevægelse med kulturelt sigte. Denne islam er politisk.”

Månedens brækmiddel

“I sag efter sag ser vi, at embedsmændene træffer lusede afgørelser og fortolker reglerne indskrænkende, i stedet for at lade tvivlen komme udlændinge, som har behov for hjælp, til gode.”

Arne Melchior, MF (CD), cit. i Nordjyske Stiftstidende 12/5 00.

Set på nettet

www.fritdanmark.dk

Foreningen Frit Danmark, som også kalder sig Folkebevægelsen mod Indvandringen, har pr. 1. maj oprettet en hjemmeside.

Ved opslag på ovennævnte adresse møder man et billede af den sovende Holger Danske, som vi kender ham fra Kronborg. Ved siden af ham læser vi de manende ord fra besættelsesårene: "Gå til modstand alle danske, alle mand som en og gør Danmark frit". Det hele omgærdes af vægende dannebrogflag.

I sidens venstre side er der en menu med ialt syv punkter:

- Fortale
- Program
- De fremmedes antal
- De fremmedes kriminalitet
- Skriv til os
- Praktiske oplysninger
- Links

I fortalen kan man læse om idegrundlaget for Frit Danmark. Ideen er, at man på tværs af politiske anskuelser skal samles om det, som er fælles; nemlig Danmark. "Den 9. april opstod "Frit Danmark", som skulle blive besættelsestidens største og mest læste blad. Initiativtagerne var to modstandere i dansk politik, Aksel Larsen og Christmas Møller, som på trods af forskellige anskuelser blev enige om, at "Frit Danmark" skulle være et blad i den nationale samlings tegn. Heraf vor inspiration og vort navn."

Nu er der igen brug for national samling. "Derfor ser vi det som vores opgave, på tværs af partigrænser og på folkestyrets grund, at opstille et folkeligt alternativ til de siddende politikere ved de kommende regionale valg".

Frit Danmark finder det vigtigt, at der vælges nationale folk ind i de kommunale og amtskommunale råd og har til den brug formuleret seks programpunkter:

- 1) Der har været indvandringsstop i Danmark siden 1973. Ud af denne, af Folketinget vedtagne politik, bør enhver beslutning fra kommunale og amtslige instanser hvile, med hensyn til økonomiske bevillinger til de fremmede.
- 2) De fremmedes fortrinsret til boliger skal i kommunalt regi modarbejdes og

vendes til fordel for danske trængende.

3) Vi vil modarbejde, at fremmede i kommunale og amtslige ansættelsessituationer nyder positiv særbehandling.

4) Muslimske tiltag i folkeskolerne afskaffes – folkeskolen er dansk !

5) Andre særbevillinger afskaffes, herunder de fremmedes positive særbehandling på hospitaler og fødekliniker.

6) Den skatteyderbetalte modersmålsundervisning afskaffes.

Danmark Rundt

Hovedstadsområdet

Sundhedsfarlige fremmedbutikker

Både af hensyn til den nationale og den individuelle sundhed bør det frarådes at handle i fremmedbutikker. Forsøgene på at få de fremmede til at overholde fødevarerelovgivningen har nemlig vist sig ganske resultatløse. Æg opbevaret ved stuetemperatur, kød og fisk solgt direkte fra beskidte varevogne uden køleanlæg er dagligdag i kioskerne på Nørrebro og Vesterbro i København. Fødevarerminister Ritt Bjerregaard vil slå hårdt ned på synderne, men medlem af Borgerrepræsentationen, forhv. kioskejer Wallait Khan tager sine uhumske landsmænds parti: En hård linie "får bare de småhandlende til at vende sig og synes, at systemet bare er på nakken af dem hele tiden", udtaler han til Politiken 2/6 00.

Østjylland

Money money money...

En ny rapport fra Århus Kommune med titlen "Undersøgelse af somaliske børn og unges livssituation" er en tårevædet gengivelse af forholdene for de godt 450 somaliere mellem 7 og 18 år i kommunen. Næsten halvdelen af disse unge må gå i særlige modtagelsesklasser i folkeskolen. For at rette op på situationen foreslår rapporten bl.a., at der skal uddannes og ansættes flere somaliske medarbejdere,

Under menupunktet "De fremmedes antal" er der en kort gennemgang af indvandringsstatistikken.

Under "De fremmedes kriminalitet" kan man læse om "kulturberigelsens vel-signelser". Afsnittet indeholder en lang række eksempler på den voksende kriminalitet blandt indvandrere.

Menupunktet "Skriv til os" behøver næppe nærmere omtale.

Under praktiske oplysninger kan man blandt andet se foreningens adresse.

Endelig kan man under "Links" blive henvist til blandt andre Den Danske Forening.

Alt i alt en smuk og overskuelig hjemmeside, som er en udmærket indgang for den, som ønsker at vide, hvad Frit Danmark er og står for.

den anonyme rådgivning og vejledning skal udvides, og der skal gøres en ekstra indsats over for dem, der er påvirkede af krigs- og flygtningetraumer.

(Kilde: Nordjyske Stiftstidende 1/6 2000).

Over det hele

Voldtægt kun mod danske

Antallet af muslimske drenge og mænds voldtægter er procentuelt mange gange højere end for danske mænds vedkommende. Rigspolitiets Rapport fra 1998 viser, at den er ca. 80 gange så høj som for en dansk statsborger. Selv om muslimerne kun udgjorde tre procent af den relevante befolkning, stod de for hele 25 procent af alle voldtægter. Kun de "vantros" kvinder forulempes. Det skyldes bl.a. koran-ordene (sura 33, 59) om, at kvinder må være tørklædeklædte for ikke at forulempes.

(Kilde: Kristeligt Dagblad 22/6 00).

Job eller livslang forsørgelse til "diskriminerede"

På kun ét år - fra 1998 til 1999 - er antallet af lønmodtagere med indvandrerbaggrund steget med 15% mod kun knap to procent i resten af befolkningen. Og i løbet af tre år (1996-1999) er indvandrerens ledighed næsten halveret - fra 35% til 19%. Hele 11% af de godt 49.000 nye lønmodtagerstillinger i 1998 blev besat med fremmede fra mindre udviklede

lande - til trods for, at disse stakkels "diskriminerede" angiveligt kun udgør 2,6% af befolkningen (heri er ikke medtaget 2. generation).

De fremmede tager dog ikke kun vore job, men også vore penge: Tre gange så mange indvandrere som danskere i den erhvervsaktive alder er på førtidspension. Fx er ca. hver fjerde mandlige indvandrer i 50-års alderen fra Tyrkiet eller Pakistan førtidspensioneret. Blandt jævnaldrende danskere er mindre end hver tiende således permanent passiviseret. Desuden udgør indvandrere 32% af samtlige kontant-hjælpsmodtagere i hele landet.

(Kilde: ArbejdsMarkedsPolitisk Agenda 30/3 00).

Dansk pas til uværdige

I sidste Folketingssamling nåede vore politikere at give 800 fængselsstraffede dansk statsborgerskab. Det sker med et bredt flertal, idet Venstre er med i et forlig med regeringen og venstrefløjen. I indfødsretsloven af 26. maj blev 143 udlændinge, der kender det danske fængselsvæsen indefra, "danskere". Blandt forbrydelserne kan nævnes:

- Et tilfælde af manddrab
- Et tilfælde af legemsbeskadigelse med døden til følge
- Fem tilfælde af vold af særlig farlig karakter
- Syv tilfælde af vold mod sagesløs
- Otte tilfælde af vold mod offentligt ansatte
- Et tilfælde af brandstiftelse
- Et tilfælde af "anden kønslig omgang" med et barn under 15 år
- Seks tilfælde af voldtægt, bl.a. mod et barn under 12 år
- Talrige tilfælde af tyveri, bedrageri, hæleri, dokumentfalsk mm.

(Kilde: Ekstra Bladet 27/5 00).

"Nydanskere" i stedet for "fremmede"

De fleste læsere, seere og lyttere har nok bemærket, at i det sidste års tid er udtrykket "fremmede" i medieme konsekvent blevet afløst af udtrykket "nydanskere". I vinter bekræftede en rundspørge til 63 danske medier denne Orwellske udvikling, hvor fremmede ikke længere er fremmede.

Medlem af Jyllands-Postens chefredaktion Carsten Juste bryder sig "ikke om udtrykket 'de fremmede' og vil gerne arbejde for, at det ikke bruges i vores avis." Nyhedschef Mads Wedderkopp på TV3 har "indskærpet over for medarbejderne her på Dagens Nyheder på TV3, at de skal undgå at bruge udtrykket 'de fremmede', som i øvrigt altid har haft en negativ klang i min bevidsthed." Ifølge den politi-

ske korrekthed er det jo et ords "klang", ikke dets sandhedsværdi, der er kriteriet.

Redaktør Bent Sørensen, B.T., svarer, at hans blad siden 1996 bevidst har "forsøgt at undgå dette udtryk i avisens spalter." Weekendavisen har ikke som "normal praksis at bruge denne betegnelse", oplyste chefredaktør Anne Knudsen, som selv aldrig bruger den, fordi "den er dum, tententøs og indholdsløs." Frænde er som bekendt frænde værst.

Politiken, DR-Nyheder, Information, Fyens Stiftstidende og Nordjyske Stiftstidende søger også at undgå at bruge "fremmede". Kun Ekstra-Bladet, TV2, Berlingskeren og Århus Stiftstidende forsvarede brugen af "fremmede" i visse situationer.

Og det er højst et par år siden, at Berlingske Tidende kunne indvie sine vantrø læsere i, at én verdens-kanalen CNN havde forbudt brugen af det nye fy-ord. Medløberiet og ensretningen går stærkt.

(Kilde: Information 6/3 00).

Dagligdag under Besættelsen

En dreng sad 17. marts ved et busstoppested i Beder ved Århus. En gruppe på ti fremmeddrengene kom forbi, slog ham og tog hans mobiltelefon. Nogle af gerningsmændene gik igen i følgende hændelse: Den 26. marts ringede det på hos en 69-årig mand i Gellerupparken, som var svagelig efter en bypass-operation. 8-10 unge fremmede bevæbnede med kæppe pressede sig ind og stjal hans tegnebog, da han af skræk fik det dårligt. Også i Århus blev 13. april en dårligt gående kvinde (med kunstige knæ) puffet omkuld af en mørklødet ung mand og frarøvet en taske og pose. Dagen efter - igen i Århus - røvede en lignende fremmed pungen fra endnu en dårligt gående kvinde (med gangstativ), som blev skubbet omkuld. Mens hun lå på jorden og råbte om hjælp, gennemrodede han hendes lommer. (JP Århus 15/4 00).

En lystfisker ved Brøndby Havn måtte 30. april på skadestuen efter at være blevet overfaldet, slået omkuld og sparket af en sydlandsk udseende lystfisker, som han nægtede at låne noget madding. (Lokalavisen Sydkysten 3/5 00).

To unge mænd, der "talte med accent", røvede 5. maj ca. 94.000 kr. fra Fakta på Amagerbrogade. De tre ansatte blev truet med pistol og bagbundet med tape. (Amager Bladet 9/5 00).

En hel skoleklasse blev på deres "blå mandag" 15. maj udsat for et voldsomt forsøg på masse-røveri i Tivoli i København. Ti såkaldte unge nydanskere rev og flåede i alt, hvad de kunne komme i nærheden af, og de nikkede flere skaller,

så blodet flød. Også i Aalborg var der flere røveriske overfald mod konfirmander. (B.T. 16/5 00).

Efter at unge fremmede i Vollsmose i Odense 14. maj kastede sten mod to politibiler, smadrede deres ruder og oversprøjtede dem indvendigt med tomatketchup, var der en bølge af uro i kvarteret. To dage efter blev der således sat ild i en container. Da politiet nåede frem, blev deres biler angrebet af flere stenkastende unge skjult i omgivelserne. "De stod og ventede på os. Vi skulle have været stenet", udtalte politiinspektør Christian Sohn, Odense Politi. Også når "unge" kører vildt i biler og på knallerter, så politiet må møde op, modtages de af stenkast. (B.T. 18/5 00).

Den 18. maj holdt skoleeleverne afslutning før sommerferien i Odense. En gruppe unge indvandrere fra Vollsmose begyndte herunder at kaste flasker mod politibetjente, som blev ramt på deres hjelme. (Jyll.-Post. 21/5 00).

En betjent blev 20. maj omringet af en bande på ca. tyve unge kolonistatorer nær Rådhuspladsen i København, mens hans kollega løb efter nogle medsammen-svorne provokatører i det planlagte overfald. Banden rev radioen ud af hans partruljevogn og overdængede ham med flasker og sten. Tæskehold med de fremmede kører om natten rundt i København, parat til at gribe ind når en af deres artsfæller pågribes af politiet ell. lign. (Ekstra Bladet 21/5 00).

To nærpolti-betjente i Vollsmose blev 27. maj angrebet af en flok unge fremmede. De to betjente måtte evakueres af en større politistyrke. Uroen opstod, da de unge lavede ballade i et butikscenter. Derfor ville de to betjente lukke centret, men 15-20 unge vendte tilbage og begyndte at smadre nærpolitistationens facade udenfor centret. De to betjente blev holdt i skak på stationen og kom først ud, da alt disponibelt mandskab fra politikgården i Odense rykkede ud. (DR tekst-tv 28/5 00). Dagen efter meddelte samme medie, at de landsdækkende aviser nu ikke længere bliver omdelt i Vollsmose af frygt for overfald og hærværk mod avisbudene. Den konkrete anledning var et knivoverfald. Samme dag var der igen fremmedangreb mod Vollsmose-politistationen.

Efter et masseslagsmål mellem en danskere og tamiler nær Gråsten kom en ung mand alvorligt til skade - med sammenklappet lunge og indre blødninger - efter kølleslag. (Jyll.-Post. 29/5 00).

Den pakistanske forpagter af DSB-kiosken på Brøndby Strand blev 29. maj overfaldet og slemt tilredt af 10-15 landsmænd, hvorefter de forsvandt med 30.000 kr. i

kontanter og cigaretter for 150.000 kr. Årsagen er angiveligt, at den nye forpagter nægtede at give den gamle penge under bordet - noget der jo ellers er skik i Muhamedanien. (Lokalavisen Sydkysten 7/6 00).

På Amager blev en 13-årig dreng 31. maj revet omkuld og afkrævet sine værdigenstande af en ung mand af fremmed herkomst. (Amager Bladet 7/6 00).

Et halvt hundrede "nydanskere" foranstaltede natten til 11. juni voldsomme optøjer i Helsingør. Talrige biler blev smadret. Natten efter fik en større politistyrke kun med nød og næppe forhindret en gentagelse. (DR tekst-tv 12-13/6 00). Med udgangspunkt i bl.a. denne episode beskrev

Søndagsavisen 18/6 00, hvordan Danmark med Politiforbundets ord er på vej mod amerikanske tilstande med bandsammenstød i storbyerne. "Vi ser mere og mere, at en fornærmelse af én er en fornærmelse af hele gruppen", oplyser næstformand i Politimesterforeningen Ole Scharf om problemerne med de unge kolonisatorer, som med mobiltelefonerne har fået et "fantastisk alarmeringssystem", der gør politiets arbejde farligt og vanskeligt. En enkelt ung, som møder politiet, kan på få minutter blive til en livsfarlig bande på 30 medlemmer. "Det er en udvikling i samfundet, og jeg tror kun, vi har set de første spæde skridt", udtaler sekretariatsleder i Politiforbundet Steen Møller Andersen. I Esbjerg er det nu nødvendigt at have et helt beredskab i ryggen blot for at standse en knallert eller én, der stiller en øl på gaden. I Randers oplyser politiinspektøren, at der nærmest er Chicago-tilstande, hvor de unge kører rundt i sorte biler for at vise, at de har magten i midtbyen.

Regeringen har afsat penge til at øge rekrutteringen af fængselspersonale med fremmed baggrund. Samtidig anbefaler

Dansk Fængselsforbund, at kriminelle "nydanskere" spredes over fængsler i hele landet. Vold og terror blandt de fremmede indsatte er nemlig nu et stort problem, bl.a. respekterer de hverken kvindelige indsatte eller ansatte. Fra statsfængslet i Ringe, hvor der ofte er flere end fire indsatte med fremmed baggrund på hver afdeling, beretter en fængselsfunktionær: "Når de bliver mere end nogle få stykker på hver afdeling, så hopper kæden af. De har ingen respekt for autoriteten hos politiet og i fængslet. Deres tiltaleform er meget barsk, og de støtter i udstrakt grad hinanden, hvis der opstår problemer. Det betyder, at de andre indsatte kommer til at ligge under for andengenerationsindvandrerne." (Berl. Tid. 24/6 00).

DR tekst-tv berettede 15. juli, at der i år er sket en eksplosion i antallet af gaderøverier. I København var der således 50 procent flere gaderøverier i årets 1. halvdel sammenlignet med i fjor. Århus har oplevet en stigning på hele 65 procent. I tre ud af fire tilfælde er det unge fremmede, der i flok angriber tilfældigt forbi-passerende for at røve kontanter, tøj og mobiltelefoner. Overfaldsmændene bliver yngre og yngre: De fleste er under 18, mange er yngre end 15 år.

Samme kilde refererede en undersøgelse, der måske antyder, hvorfor politikerne udsætter danskerne for alle disse katastrofer: Hvis indvandrerne alene skulle bestemme folketingets sammensætning, ville samtlige borgerlige partier kun få 6 procent af stemmerne.

Begivenhederne i Danmark under den ny besættelse kan nu følges via næsten daglige opdateringer på www.dendanskeforening.dk under "Aktuelt".

også ret begrænset.

En sammenligning af de to hændelser og samfundets reaktioner på dem viser, hvor langt uligeretten for loven allerede er kommet i Sverige. Personer eller grupper, der af venstrefløjten eller de "politiske korrekte" udpeges som racister, fremmedfjendtlige, nazister, fascister, højreekstremister o.s.v. er automatisk sat uden for det gode selskab og næsten uden for lov og ret.

Og Ultima Thule hørte til de pedalske, fordi gruppens musik og tekster var nationalromantiske eller nationalistiske med dyrkelse af svensk fortid og fædrelandet, men ikke engang vendt mod de fremmede således som den såkaldte "hvid magt"-musik. Alligevel skulle gruppen kvæles under den ellers så følsomme moralske elites tavse billigelse.

Man sidder tilbage med det spørgsmål, hvilke rettigheder sande ekstremister blandt de ukorrekte egentlig ville have i det nyortodokse Sverige.

Uligerettens fremmarch er tydelig nok i Danmark. Men den er åbenbart endnu langt mere fremskreden i Sverige.

(Kilde: Fri Information nr. 2, maj 2000).

Anskuelse tilladt - men kun korrekte

Nylige eksempler belyser, hvor forvrænget forvaltningen af uddannelsesvæsenet i Sverige allerede er blevet. Et enkelt er nok.

Ved et lærerseminarium i Falun blev en student udelukket, fordi andre, ikke navngivne studenter påstås at have beskyldt ham for racistiske og sexistiske udtalelser, og fordi han i et anonymt, hemmeligt stemplet brev blev udpeget som nazist. En klage til den overordnede myndighed, Høgskoleverket, medførte ganske vist, at disse fremgangsmåder punkt for punkt blev betegnet som ulovlige, men ingen ændring i udelukkelsen.

Universitetskansleren gik tværtimod samtidig ud med en pressemeddelelse om "krafttag mod nazismen", der understreger, hvor vigtigt det er, at der tages "krafttag mod antidemokratiske udtryk og foreteelser" på universiteter, "høgskolor" o.s.v. Og det store svenske pressebureau TT meddelte blot, at udelukkelsen af studenten var blevet godkendt, mens alle ulovlighederne i sagsbehandlingen blev fortiet.

Samtidig med jagten på påståede "nazister" og "højreekstremister" er der fri bane for selv de mest rabiate venstreekstremister som lærervikarer og gæsteforelæsere ved skoler og andre uddannelsessteder. KPLM'ere, trotskister, syndikalister, anarkister m.fl. er velkomne, selv om de står for voldsanvendelse og demo-

Verden Rundt

Sverige

Politisk korrekte bomber

For 4 år siden blev det svenske venstreorienterede "antiracistiske" tidsskrift Expo udsat for trusler og dets trykkeri og distributører for hærværk i form af rudeknusninger o.l. Foræggelsen i de "rettænkende" kredse og næsten samtlige medier kendte knap nok grænser. Justitsministeren talte om de alvorligste forbrydelser, og det socialdemokratiske idétidsskrift Arena m.fl. krævede begrænsninger i ytrings- og tryk-friheden for "højreekstremister".

En nat i februar i år udbrændte musikgruppen Ultima Thules indspilningsstudie i Nyköping, og hele ejendommen med flere andre småforetagender led stor skade. En brandbombe var ved indbrud bragt i musikgruppens lokaler. Mordbranden gav imidlertid kun anledning til meget beskeden omtale i massemedierne. Ingen kendte personer, ingen politikere, ingen chefredaktører fandt denne gang anledning til at udtale sig om de farer for demokratiet, trykkefriheden eller retssikkerheden, som bombeattentatet indebar. Politiets indsats for at finde skyldige syntes

kratiforagt. Det synes hverken under-
visningsminister, universitetskansler eller
andre af de fine kulturpinger at tage fjer-
neste anstød af.

(Kilde: Fri Information nr. 2, maj 2000).

Finland

Flygtningelov strammes

En ny finsk asyllov skal sikre, at åbenlyst
ubegrundede asylsøgere og asylsøgere, der
er indrejst fra sikre lande, får behandlet de-
res sager i løbet af højst fem dage. Umid-
delbart efter afgørelsen skal asylsøgeren
desuden sendes ud af landet. Der er dog mu-
lighed for at klage, men det skal ske fra
det første asylsøgningsland eller fra hjemlandet.
Finland ligger i forvejen i bunden hvad an-
går antallet af flygtninge, men ingen synes
- endnu - at tænke på sanktioner mod det.

(Kilde: Junge Freiheit 9/6 00).

Storbritannien

Asylslaphed og -kaos

En britisk retsafgørelse sidste år betyder,
at næsten alle muslimske kvinder i verden
nu har ret til asyl i Storbritannien, idet kvin-
der jo diskrimineres under islam, hvorfor
de ifølge den moderne tolkning af Flygtninge-
konventionen udgør en "forfulgt gruppe".

Samtidig udsendes under en tiendedel
af afviste asylsøgere. De får simpelthen
lov til at "forsvinde" - på denne måde er
mere end 126.000 asylanter simpelthen
blevet i landet gennem det seneste årti.

Hertil kommer de uhyrligt mange ap-
pelmuligheder, som en asylsøger har. En
kvindelig etioper, der søgte asyl i 1993,
blev således afvist i juli 1994. Hun appel-
lede. Denne appel blev afvist et år efter.
En indvandrings-appel instans nægtede
da at lade hende rejse uden at appellere
denne afgørelse. Denne nye sag endte
med et afslag i august 1997. Kvinden ap-
pellerede da til Højesteret, som fastholdt
det oprindelige afslag. Men som så
mange andre forbliver hun simpelthen
hen i landet trods det negative udfald af
alle de ressourcekrævende sager. Som de
fleste afviste asylsøgere ønsker - efter at
være blevet udsat for den gratis juridiske
rådgivning i, hvordan de appellerer...

(Kilde: The Weekly Telegraph 2/3 00).

Belgien

Forskel på folk

Mens Belgiens parlament har lavet en lov,
der forbyder offentlig støtte til "racisti-
ske" partier (konkret Vlaams Blok), be-

handles kolonisatorerne anderledes pænt:
Et råd der repræsenterer det "muslimske
samfund" i Belgien blev første gang
valgt i december 1998 på lige fod med
landets øvrige anerkendte "trossamfund".
EU-racismecentret i Wien udtaler håbe-
fuldt i sin 1999-årsrapport, at denne ud-
vikling kunne "blive et eksempel til efter-
følgelse for andre europæiske stater".

(Kilde: racisme-observatoriets hjemmeside
www.eumc.at).

Hykleri

Belgiens regering fører an i korstoget
mod Østrig, men i januar i år besøgte den
belgiske udenrigsminister for første gang
under Castros diktatur Cuba. Siden har

Belgien fået en ny udenrigsminister, Lo-
uis Michel, der som det fremgår af bille-
det smilende har modtaget Zimbabwes
diktator Mugabe.

(Kilde: www.cubanet.org og Vlaams Blok ma-
gazine 2000 nr. 6).

Svejts

Ægte demokrati

I foråret var der i den svejtsiske kommune
Emmen folkeafstemning om tildeling af
indfødsret til 56 indvandrere. I Svejts er
indfødsret nemlig et kommunalt anlig-
gende. Vælgerne fik udleveret et katalog
med billeder og beskrivelser af de poten-
tielle nye svejtsere, hvoraf fremgik bl.a.
oplysninger om nationalitet, bopæl, be-
skæftigelse, familieforhold, økonomi og
fritidsbeskæftigelser. Kun 8 af de 56 fik
indfødsret i denne omgang, alle itali-
nere. Det store flertal af de afviste var fra
eks-Jugoslavien. Det var partiet Svejtser-
demokraterne, der fik gennemført afstem-
ningen i Emmen, hvor indbyggerne i for-
vejen for en fjerdedels vedkommende er
af udenlandsk oprindelse.

Der må siges at være noget mere de-
mokrati i Svejts end i Danmark, hvor de
enkelte kandidater til at få indfødsret jo
nærmest får deres personlige oplysninger
beskyttet som statshemmeligheder. Fx og-
så i kommunen Eschenz, der i øvrigt har
en borgmester af dansk herkomst, foregår
den årlige folkeafstemning om indføds-

rets-tildeling ved, at alle vælgere ved et
stormøde får forevist lysbilleder af an-
søgerne ledsaget af en kort præsentation.

(Kilde: Information 22/5 00).

Frankrig

Farlig bog

Den i april-nummeret af Danskeren om-
talte bog af Guillaume Faye, *La Coloni-
sation de l'Europe*, der handler om nød-
vendigheden af at føre krig mod musli-
mernes kolonisering af Europa, har vakt
opsigt i Frankrig. Den 20. marts blev le-
deren af forlaget, hvor bogen er udkom-
met, sammen med Faye kaldt til samtale
hos politiet som indledning til en sag om
"opfordring til racehad". Der er ikke min-
dre end tyve passager i bogen, som myn-
dighederne mener bryder den franske ra-
cismeparagraf. Forlaget opfordrer derfor i
sin seneste brochure evt. interesserede til
at anskaffe bogen, inden den bliver for-
budt. Vi lader opfordringen gå videre. Bo-
gen kan købes hos: Librairie Nationale,
12 rue de La Sourdière, F-75001 Paris.

Tyskland

Masseindvandring plan- lægges

Ministerpræsident i Saarland Peter Mül-
ler (CDU) kræver en indvandringslov,
idet han mener, at Tyskland pga. befolk-
ningens aldrig har brug for en netto-ind-
vandring på 300.000 personer om året.
Som et første skridt på vejen hertil kan ses
de "green cards", som fra 1. august vil
blive uddelt til 10.000 IT-specialister fra
hele verden.

(Kilde: Junge Freiheit 9/6 00).

Pittbull mania

En indvandrerdreng, "Volkan", blev den
26. juni angiveligt slået ihjel af to terriere
i Hamborg.

Set i lyset af indvandrerne had til
hunde og foragt for de personer, der har
hundehold, burde dette ikke komme bag
på nogen. Hundene betragtes i de mus-
limske indvandrer kredse som et urent dyr.
Flere hundeejere herhjemme har meddelt
redaktionen, hvordan der er blevet kastet
sten mod deres hunde af muslimske børn
og teenagere. En enkelt læser med terrier-
hold måtte endda lægge sig imellem, da
en indvandrer bevæbnet med en knorte-
kæp prøvede at slå en af vedkommendes
hundehvalpe med kæppen.

Baggrundshistorien for hundeovertal-
det i Tyskland er ikke blevet oplyst - bort-
set fra at hundeejeren ganske usædvanligt

var tyrk (hvilket turde forklare den trods alt afdæmpede behandlingen af sagen) -, men hvis indvandrerdrængen har reageret som ovenfor beskrevet ved mødet med hundene, er det absolut tænkeligt at hundene blot har givet svar på tiltale.

Reaktionen fra de tyske myndigheder kom imidlertid prompte, efter stærkt pres fra indvandrerlobby-organisationer: Over det meste af Tyskland bliver bestemte hundetyper forbudt, og i Hamborg giver man den en tand ekstra: Alle hundeejere med racerne American Staffordshire terrier, bull terrier og American pittbull terrier skal omgående aflevere deres hunde til politiet, der herefter dræber hundene!

Magen til lovsjask skal man lede længe efter. Imidlertid er det værd at bemærke, at Justitsministeriet herhjemme muligvis vil gennemføre noget lignende.

Det skal altså måske i fremtiden gøres ulovligt at besidde hunde, der kan bruges til forsvar, hvis man bliver overfaldet af indvandrerbander, forsøgt bestjålet eller voldtaget af Allahs Sønner!

En dissidents selvmord

Den 13. maj begik professor i politologi i Münster Werner Pfeifenberger selvmord. Den følgende måned skulle han have stået som anklaget for en domstol i Wien pga. en artikel, han havde skrevet i det Østtyske Frihedspartis årbog under titlen "Internationalisme mod nationalisme - et uendeligt dødsfjendskab?" Journalister mente heri (tilsyneladende ganske absurd) at have fundet "nynazistiske udsagn", hvorefter de sammen med professorens "kolleger" og studenter indledte en klapjagt på den 58-årige Pfeifenberger, der havde en lang uplettet karriere bag sig ved adskillige universiteter. Det blev altså til sidst så slemt, at døden var at foretrække frem for et liv i et moderne, politisk korrekt "demokrati".

(Kilde: Junge Freiheit 26/5 00).

Østrig

Racisme-observatorium åbnet

Ved åbningen af EU's observatorium til "overvågning af racisme og fremmedhad" i Wien 7. april udtalte EU-parlamentets præsident Nicole Fontaine om formålet: "Hvad vi må forandre, er vor kollektive bevidsthed". Ansvarlig for koordinationen af observatoriets arbejde er den franske jøde Jean Kahn, og centerleder er den mangeårige tyske indvandringspropagandist Beate Winkler, der desuden har kvalificeret sig til sit nye hverv ved stillinger som tv-redaktør, som højtrangeret medarbejder i det tyske undervisningsmi-

nisterium og som formand for Kölns Selskab for Kristeligt-Jødisk Samarbejde. Hun ynder at kalde sig selv "banebryder for nye løsningsmodeller vedr. migration og integration" og markedsfører sig som en begavelse hvad angår "udvikling af brede samfundsmæssige kampagner". I sin hidtidige karriere har hun da også stået for talrige projekter, der alle har haft til formål at fastslå indvandringen som Europas "skæbne". De, der er uenige i dette, skal altså nu stemples som ekstremister og fremmedhadere. "I stedet for at se andre som fjender eller misundere må europæerne lære at se de store muligheder i mangfoldigheden", erklærede Winkler i april. Hun udtalte ved samme lejlighed, at hovedfaren i dag er "banaliseringen og tilvænningen til højrepopulistiske sager." Det vil igen blot sige: Den stadigt mere udbredte indvandringskritiske holdning.

Beate Winkler

Hvilken holdning der kommer til at præge Observatoriet, fremgår også af udtalelser af dets nyudnævnte svenske "ekspert"-medarbejder, sociologen Birgitta Löwander. Hun erklærede før sin afrejse til Wien, at de "antiracistiske" unge er vor tids virkelige helte, som medierne i stedet for at demonisere burde skildre med begejstring. Hun beundrer de unge hætteklædte voldsmænd, fordi de udviser mod til at stå ansigt til ansigt med racisterne: "Ingen synes at forstå hvor udsatte de er." På spørgsmålet om, hvorvidt det er rigtigt at forsvare demokratiet med vold, svarede Löwander: "Man kan jo ikke se bort fra, at racister og nazister anvender deres demokratiske rettigheder til at undergrave demokratiet. Det er hvad antiracister protesterer imod. Den vold antiracister gør sig skyldige i ved gadedemonstrationer, at de kaster med sten og så videre, er helt usammenlignelig med den vold og den kriminalitet, som nazister og racister begår."

Som supplement til racismeobservatoriet (EUCM) er desuden et "Europæisk Informationsnet om Racisme og Fremmed-

fjendtlighed" (RAXEN) oprettet. Det skal fuldstændiggøre overvågnings-samfundet ved at koordinere samarbejdet med nationale universitets-forskningscentre og ikke-statslige organisationer (NGO'er).

(Kilde: Junge Freiheit 21/4 og 12/5 00; Blågula Frågor 2000 nr. 2).

EU

Antiracisme-projekter m.m.

Ud over det ovenfor nævnte observatorium mod racisme og fremmedhad støtter EU talrige private organisationer med samme gode formål. Unionens Generaldirektion V for beskæftigelse og sociale forhold udgav i januar en oversigt over "Pilotprojekter til bekæmpelse af racisme, fremmedfjendtlighed og antisemitisme og til integration af etniske mindretal". Heri skildres fx det portugisiske projekt ETHNIPLUS, der har som formål at "fremme den sociale integration i Europas multikulturelle samfund ved at ansøre etniske mindretal til at være selvstændige i erhvervslivet og i samfundet". Desuden det britiske projekt om "nyhedstjeneste uden grænser", der har som formål at "udvikle metoder til at understøtte presse og medier i at bekæmpe racisme". Medierne skal her lære at informere om racisme og at undgå "stereotype fremstillinger og fordomme". Dette projekt, som også skal knytte samarbejde mellem medierne og de antiracistiske bevægelser, har fået tildelt ca. 100.000 Euro. I Bruxelles uddeles desuden en pris for Tolerance i Journalistik af det Internationale Journalistforbund, der belønner arbejde for at forøge forståelsen for det multikulturelle Europa. Projektet skal "styrke journalisters engagement i kampen mod racisme".

90.000 Euro er gået til London-organisationen Runnymede Trust, som skal "afdække diskriminerende praksis over for sorte og etniske mindretal" i erhvervsliv og lederstillinger. Bemærk, at denne diskrimination ikke først skal dokumenteres; den tages som noget givet. Helt i tråd med EU-beretningen om racisme og fremmedhad i Europa fra 1998, hvor årsagen til de fremmedes højere ledighed ikke blev tilskrevet deres ringere faglige og sproglige kompetence, men værtslandenes racisme. Skylden for de fremmedes overkriminalitet blev placeret på samme måde. Karakteristisk blev som det værste den store folkelige tilslutning til strengere indvandringskontrol fremhævet, fx i Frankrig går 67% ind for en mere restriktiv indvandringspolitik, og hele 24% ønsker fuldstændig lukning af grænsen.

(Kilde: Junge Freiheit 12/5 00).

Bøger og tidsskrifter

Den trojanske hest

Alvin J. Schmidt:
The Menace of Multiculturalism. Trojan Horse in America. (Praeger Publishers, 1997. 211 sider. \$ 55.50).

Sociologiprofessoren Alvin J. Schmidt har selv oplevet det multikulturelles bagside. Hans forældre kom fra Tyskland til Canada og levede som del af en marginaliseret og fremmedsproget minoritet, som var diskrimineret men alligevel trodsigt nægtede at assimileres i landets dominerende kultur. Siden har Canada ovenfra ført en multikulturel politik, som er ved helt at splitte landet, og som for Schmidt er en advarsel mod den kurs, som USA særlig under Clinton er gået ind på.

I løbet af 1990'erne er den multikulturelle ideologi slået igennem med et brag. I 1990 var der intet amerikansk tidsskrift med multikulturalisme som tema. Tre år senere var der 41. Det var først i 1989, at det ulyksalige begreb "African-American" blev introduceret, nu tør de færreste kalde en sort "black", skønt det er hvad de fleste sorte selv ønsker. De fleste sorte skal 2-300 år tilbage for at have forfædre i Afrika, så det nye begreb må siges at være udtryk for ren og skær racisme. Budskabet er, at det er hudfarven, der determinerer kulturen, uanset hvor mentalt assimileret den farvede person er i samfundet. General Colin Powell kaldes ideligt "African-American" - hvem ville kalde generalerne Eisenhower og Schwartzkopf for "German-Americans"?

Schmidt viser, hvordan alle kulturer - undtagen den kristne-europæiske-"hvide" - ifølge den multikulturelle ideologi skal have ret til at hævde deres særegenheder. Han helliger et kapitel til dokumentation af sammenfaldet i begrebsapparat mellem multikulturalismen og marxismen. Kernebegrebet er i begge tilfælde "undertrykkelse". Fremmedgjorte intellektuelle hævder i dag, at det samfund, som i højere grad end noget tidligere har vist sig tolerant og givet frihed og velfærd til næsten alle, er historiens mest undertrykkende, som må vige for alskens (ofte kunstigt opviklede) tredieverdenskulturer. Livet for

disse ideologer er åbenbart blevet for let, bemærker Schmidt. Uden nogen indsats har de simpelthen fået alt, og nu vil de tilintetgøre dette samfund, fordi de ikke har andre udfordringer. Altså ligesom 68'er-marxisterne, men som Schmidt påpeger, gør multikulturalisterne sig umage for ikke at gøre deres marxistiske grundlag kendt for en større kreds, da det så nok ville være sværere at vinde tilslutning. Men det fundamentale mål har de fælles. Som Marx & Engels skrev i det Kommunistiske Manifest: "Kommunisterne overalt støtter enhver revolutionær bevægelse mod den eksisterende sociale og politiske tingenes orden."

De multikulturelle ideologer hævder paradoksalt, at alt godt stammer fra de "indfødte" folk, især afrikanerne og indianerne. Denne myte imødegår Schmidt i et kapitel, hvor han gennemgår de sortes egen slavehandel og de amerikanske indianeres barbariske skikke. Forsøg på at undgå påtvungen legemlig lidelse er en unik vestlig bestræbelse. Det samme er miljøbevarelse. Mod den velkendte myte om, at indianerne skulle være mere økologiske end europæerne, påpeger Schmidt, at prærien netop opstod pga. indianernes skovdelæggelser. Hvis europæerne havde ventet 500 år med at kolonisere, havde der næppe været en skov tilbage på det nordamerikanske kontinent. Og indianerne udryddede langt flere store pattedyrarter end europæerne har gjort.

Den "ædle vilde" bliver altså her grundigt begravet. Det samme kræver indianerne, at deres forfædre udstillet på amerikanske museer bliver - skønt indianerne aldrig begravede deres døde. De ahistoriske krav har ført til, at museumsskeletter, der er op til 10.000 år gamle, højtideligt begravet af hensyn til indianernes "værdighed". (Skal vi også begrave Tollundmanden m.fl.?).

Man kan dog ikke bruge alle sådanne argumenter over for multikulturalisterne, thi så bliver man beskyldt for at begå den politisk ukorrekte synd "logocentrisme", dvs. eurocentrisk logisk tænkning. Dermed anerkender man ikke, at andre kulturers folk ikke tænker logisk, mener multikulturalisterne (og de kommer med beskyldninger om racisme!).

Den totalt uvidenskabelige ånd er ved at erobre amerikanske universiteter. Som i segregationismens tid splittes kollegierne op etnisk - områder for sorte, for spansk-talende og "J"-kollegier for jøder(!). En-

sidigheden er tusind gange værre end under den berygtede "McCarthyisme" (som jo var "højreorienteret"). Kun tre ud af 50 undersøgte universiteter havde (moderat) konservative foredragsholdere - marxister og "liberale" sidder på magten. Schmidt giver groteske eksempler på behandlingen af dissidenter. På universiteterne tillades sabotage mod kritiske studenterblade (ingen synes dog at være gået så vidt som Københavns Universitet Amager, der har forbudt bladet "Alætheia" at blive uddelt på sit område).

Særbehandlingsvanviddet er i USA nået videre end herhjemme. Men som Schmidt skriver, må der være grænser for, hvor man vil tage repræsentanter for "undertrykte" grupper ind uden hensyn til deres kvalifikationer. Vil multikulturalister fx selv være passagerer i et fly, som styres af en således uddannet "etnisk" pilot? Eller behandles af en læge, som bestod eksamen pga. et etnisk tilhørsforhold? Sådanne eksempler burde få hele særbehandlingspraksisen til at bryde sammen.

Bill Clinton fører an i den politiske korrekthed - ved rundvisninger i det Hvide Hus må besøgende således vente, til der har samlet sig et repræsentativt udsnit af befolkningen, der så kan vises rundt. Er en etnisk gruppe overrepræsenteret, må disse gæster vente til næste tur - også selvom de kom først. I sin regering har Clinton optaget Donna Shalala, der som leder af Wisconsin Universitet blev kendt for at gennemføre en multikulturel plan, der kaldtes "en akademisk version af Stalins 5-årsplaner." Desuden er store firmaer som Apple Computer og Xerox gået "foran" i multikulturaliseringen; mange "diversitetskonsulenter", som bl.a. underviser de hvide ansatte i ydmygende "følsomhedsøvelser" (hvor de skal erklære sig tolerante over for minoriteterne), tjener op til 10.000 dollars om dagen.

Ifølge multikulturalisterne kan kun en etnisk gruppes egne repræsentanter definere, hvad der udgør "krænkende" ord eller handlinger mod dem. Men som Schmidt indvender: hvis man ikke må kritisere kulturer, hvad må så kritiseres? Som hans egen gennemgang viser, er der så sandelig kulturer, der fortjener kritik og reformering. Men den fejlplacerede tolerance over for den etniske selvhævdelse vinder stadig frem. Særlig fatal er accepten af manglende engelskkundskaber. Med reference til forsøgsresultater gennemgår Schmidt de ødelæggende konsekvenser af "modersmålsundervisningen", som med enorme offentlige udgifter fastholder etniske grupper i et modsætningsforhold til fælleskulturen. Han må spørge, hvad der dog ville være sket under Anden Verdens-

krig, hvis amerikanere af italiensk og tysk afstamning havde været udsat for samme anti-assimilationspolitik.

USA trues af bogstavelig opsplitting, fx kalkulerer mexicanske immigranter med, at deres demografiske overskud med tiden vil føre til en løsrivelse af Californien, Arizona, New Mexico m.m. fra USA. Problemet er bl.a., at mens udvandrere fra Europa i forrige århundrede virkelig var isoleret fra deres stamkultur og således var tvunget til at indordne sig i den

nye, er indvandrere fra hele verden i dag kun adskilt fra hjemlandet med få timers rejse. Dette nye grundvilkår for migration giver Europa endnu en grund til at holde sig langt væk fra indvandringens kursen. Schmidt mener, at USA's "smeltedigel" indtil moderne tid har virket glimrende. Måske, men forholdene i dag er radikalt anderledes, så et sådant eksperiment nu ikke kan lykkes noget sted i verden.

Peter Neerup Buhl

ede "ekstreme højrefløj". Personligt har jeg f.eks. hentet demografiske prognoser på FN's informationskontor for derefter at få dem afvist som noget, intet "anstændigt" menneske burde sætte sig ind i(!)

På den måde gik selv de borgerlige regeringspartier i selvsving med en presse, som groft tilsidesatte sin opgave.

Derfor var det nødvendigt at skabe folkelig ballade. Foreningen justerede i overensstemmelse hermed sin indsats, således at det primære mål nu blev at synliggøre for de mange almindelige mennesker, der var utrygge ved udviklingen, at de havde en retfærdig sag, og at skabe det ideologiske grundlag for et opbrud i vælgermassen. Denne proces er stadig i gang.

Dialog?

Der er dem, der mener, at de gamle partiers positioner nu er mørnet så meget, at tiden er inde til at gå i dialog med dem.

Jeg tror imidlertid ikke på, at de ønsker nogen dialog. De har været ude af stand til at godskrive sig selv helt elementære fakta-informationer. Og i de tilfælde, hvor repræsentanter for den såkaldte humanitære elite er gået i åben debat med os, er de pågældende kommet galt afsted over for offentligheden. De har ikke været i stand til at argumentere deres sag ansigt til ansigt. Hvem husker f.eks. ikke Tøger Seidenfadens ringe figur, da han i 1995 stillede op til en høring i TV 2? Læg også mærke til, hvorledes idéen om et udredningsudvalg, som Peter Duetoft fostrede i et uoverlagt øjeblik før jul 1999, blev druknet i tavshed. Dette forslag kom Den Danske Forening med for 13 år siden. Det vandt intet gehør dengang. Hvorfor? Naturligvis fordi den anden part ser sig bedre tjent med at undgå modsigelse, så at de "facts", den selv skaber til formålet, kommer til at stå alene.

Men hvad er det også for personer, vi skulle samtale med?

Jyllands-Postens artikel besvarer til dels dette spørgsmål ved at gå tæt på nogle af de politikere, der har tegnet fremmedpolitikken gennem de forløbne, kritiske år:

Den forhenværende Århus-borgmester og indenrigsminister Thorkild Simonsen afviste i sin tid på en overordentlig hoven måde at diskutere det økonomiske grundlag for fremmedpolitikken i hans egen kommune, Århus, med de lokale DDF-ere. Ethvert skolebarn kunne ellers dengang se, at han ikke ville kunne få tingene til at hænge sammen. Men det ville han altså ikke konfronteres med. I interviewet nu, mener han til gengæld, at "løbet er kørt".

Artiklen nævner også andre eksempler

Foreningsnyt

Status år 2000

Der er blevet tradition for, at formanden hvert år kommer med et oplæg til foreningens politik. Vi bringer her oplægget på DDF-seminaret 17. juni.

I et tillæg til Jyllands-Posten 11/3 2000 gør vi status over indvandringsdebatten. Det fremgår bl.a., at det, politikerne i sin tid sagde om økonomien i sagen, ikke kom til at holde vand, hvorimod DDF fik ret.

Sådan noget kan en stor avis jo imidlertid ikke skrive. Så i stedet blev artiklens budskab, at når de problemer, DDF forudsagde, aldrig blev taget alvorligt, var det fordi, debatten førtes af to "yderfløje".

"Yderfløjen"

De, der pegede på problemerne, blev altså til en "yderfløj", fordi de pegede.

Søren Krarup, som var først ude, talte så vist ikke i sløret sprog. Men han kom jo da ikke med andre spørgsmål end sådanne, som politikerne for længst selv burde have stillet. Når hans synspunkter dengang kunne fremstilles som ekstreme, må det være, fordi for mange havde vænnet sig af med at snakke om virkeligheden.

Og Den Danske Forening, som huser ganske almindelige mennesker, er vel nærmest blevet ekstremistisk i kraft af de historier, pressen skabte med belæg i fantasimateriale fra den "antiracistiske" venstrefløj. F.eks. sagde socialdemokraten Vibeke Storm Rasmussen nøjagtig det samme som foreningen. Når hun ikke blev udsat for tilsvarende som denne, skyldes det antagelig ikke mindst, at hun simpelt hen gav op.

Men det korte og lange er altså, at den påståede "højrefløj" fik ret, samtidig med

at den fik på hatten. De, der ikke bøjede nakken som Storm Rasmussen, blev således udsat for snart sagt hvad som helst. For Den Danske Forenings vedkommende blev et kæmpemæssigt arbejde med at samle og publicere materiale, som uden videre burde have været gjort til almindeligt folkeeje gennem biblioteker, skoler, presse o.s.v., påskønnet med en hetz, der med sine fordrejelser, fortielser og - undskyld mig - regulære løgnagtighed vistnok ikke har noget sidestykke i nyere tid.

DDF's politik i 80-erne

Foreningen mente i slutningen af 1980-erne, at det blot drejede sig om at få kanaliseret de relevante oplysninger frem til politikerne, som så - naturligvis - ville tage bestik af dem, eftersom det ikke var vanskeligt at få bekræftet autenticiteten. Der indsamledes derfor et væld af informationer, som blev videresendt til Christiansborg (se referaterne af korrespondencen i særnumrene af Danskeren april 1988 og september 1989).

Modtagerne af dette materiale var imidlertid ligeglade med det. Den daværende borgerlige regering, som skrivelserne var rettet til, snakkede udenom. Det generelle billede var i det hele taget, at de gamle partier nærmest satte en ære i at forkaste disse ting under former, der gav lejlighed til at fremstille deres "afstandtagen" til den åbenbart ret belejligt opstå-

på udtalelser fra fremtrædende politikere, om hvem det venligste, man kan sige, er, at de har misforvaltet vælgerens mandat: En Birthe Rønn Hornbech, der heller ikke mente, at man kunne diskutere fremmedudgiften. En Uffe Ellemann, der bagateliserede udsigten til netop det multietniske samfund, Thorkild Simonsen nu ser som en uundgåelighed.

Og andre kunne føjes til, hvis man slår efter i DDF's optegnelser: Poul Schlüter forsikrede offentligheden om, at vi ikke ville blive "oversvømmet" af den halve million mennesker udefra, der i dag kan aflæses i tallene (Berlingeren 4/8 1985). Birte Weiss forsikrede, at det ville være billigere at integrere flygtningene end at huse dem i lejre med henblik på senere hjemsendelse (Ekstrabladet 23/4 1994). Den radikale Bjørn Elmqvist så intet problem, fordi indvandrernes børn jo blev "født som danskere" (Jyllands-Posten 1/12 1994). Og samme partis Elisabeth Arnold mente i Jyllands-Posten 10/10 1993, at "et par hundrede familiesammenførte indvandrere" om året ikke kunne true det danske samfund.

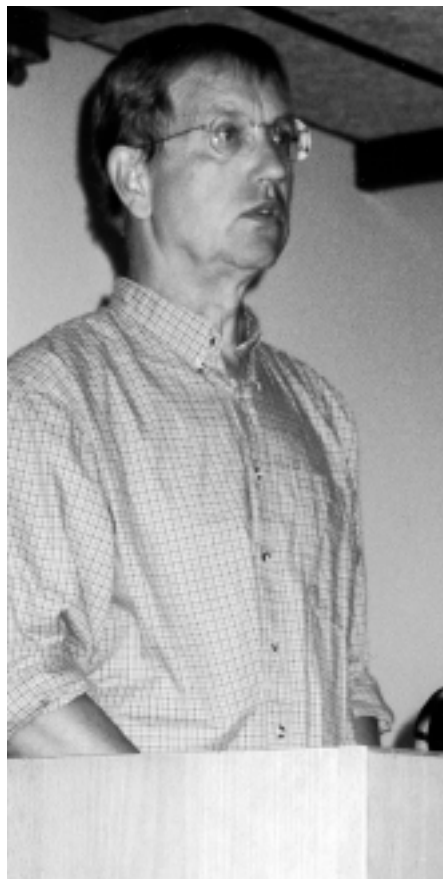
Hvad er det for folk, der udtaler sig på den måde? Hvad ville det være for en samtale, vi skulle føre med dem? Strømme af glimmerplatheder, tilsnigelser og rent digt har de hældt ud over offentligheden i et groft misbrug af den autoritet, de nød, men som altså blot dækkede over fravær på vilje til at sætte sig ind i tingene. Er det meningsfyldt at samtale med personer, som så hjerteløst har tilsidesat hensynet til de mennesker, der viste dem tillid? Vil sådanne folk overhovedet kunne være oprigtige? Politikere som, hvis Thorkild Simonsen har ret, har trukket den mest afgørende og skæbnesvangre forandring i Danmarks historie ned over danskerne uden at unde dem retten til at diskutere egen fremtid og langt mindre at tage beslutning om den?

Eller er der andre at tale med? Kan vi f.eks. tale med de talrige menneskerettigheds- o.l. foretagender, der så at sige lever af at holde gryden i kog? Hvilken interesse skulle de have i det?

Kan vi f.eks. tale med en Flygtningehjælp, der i henhold til sin egen informationsstrategi er tilbageholdende med at "indgå i læserbrevsdebatter/-kampagner, der alene er båret af de mest negatives og afvisendes synspunkter", og som i stedet vil "arbejde for at finde symbolord og opmærksomhed, der ikke er negativt ladede" (citeret efter et internt DF-notat af 6/3 1997)?

Kan vi tale med det lige så selektivt arbejdende Menneskerettighedscenter? Tag eksempelvis den nylige diskussion om

begrænsninger i retten til familiesammenføring, hvor det efterfølgende kom frem - hvad DDF har gjort opmærksom på i årevis - at menneskerettighederne ikke tilsiger det, Centeret lægger i dem? Et center, der i 1980-erne oven i købet lånte husly og legitimation til venstreekstremerne grupperinger, som organiserede overgrebene mod DDF's debatmøder (DDF er i besiddelse af et referat fra lejligheden)? Og som trods henvendelser aldeles har negligeret det, borgere med forkerte meninger siden er blevet udsat for?

Formanden aflægger beretning.

Virkeligheden som grundlag

Morten Kjærum fra dette foretagende (tidligere medarbejder i Flygtningehjælpen) siger til Jyllands-Postens statusartikel, at polariseringen af debatten skyldtes "voldsomme udsagn" fra "højrefløj", hver gang han og hans søgte at komme op af skyttegraven. Samme toner slår Poul Schlüter an i interviewet. Dette argument er simpelt hen måden, på hvilken man værner sig imod kritik af at have ladet hånt om det, der i sin tid blev sagt.

Hvad er det for en platform for kommunikation? Hvordan skulle vi kunne deltage i en samtale, der kræves forankret i udenomssnak, tabuer og myter, hvis ikke man skal fremstilles som højreekstremer? Udgangspunktet for samtale må jo dog

være accept af, at kendsgerninger ikke kan være hverken ekstreme, højreorienterede, fremmedfjendske eller racistiske. Hvis tingene er dokumenterede, kan kendsgerninger kun være kendsgerninger.

Udgangspunktet for en samtale med os må således være forståelse for, at det er uden mening at forlange, der skal ses bort fra det, som eksisterer, og at kræve de spørgsmål, der på dette grundlag naturligt må stilles, taget af dagsordenen. For hvorledes skal man kunne løse problemer, der ikke må omtales?

Men hvad giver grund til at tro, at virkeligheden nu er blevet tilstrækkelig "stueren" til, at den anden part vil acceptere virkeligheden som diskussionsgrundlag? Den virkelighed, der lader sig aflæse f.eks. hos Danmarks Statistik (når institutionen ikke er udsat for politisk pres), i FN's udredninger, hos kommunernes socialforvaltninger, hos politiet o.s.v. - Ikke at forveksle med de fraser, der præsenteres af den sammenfiltrede masse af "humanistiske" personer og institutioner, som i en eller anden grad er afhængige af de forvrængede billeder, de selv fremmaner.

Bolden ligger kort sagt ikke hos os. Hvis den anden part vil tale om tingene, som de er, vil vi når som helst være klar. Men ellers er der ikke noget at tale om. Så længe frasemageriet, lyveriet og den usaglige diskrimination af dem, der vil have de reelle problemer sat på dagsordenen, fortsætter, kan der naturligvis ikke komme nogen samtale i gang. Tværtimod må vort politiske guerillafelttog så fortsætte, eftersom der jo ikke er noget alternativ.

Status for DDF

Hvor står vi da?

Ja, hvad der sker i Danmark vil afhænge af, hvorledes tingene udvikler sig ude i Europa. Og dér er der, som alle véd, en positiv udvikling i gang. Dette er imidlertid ingen undskyldning for at sætte sig med hænderne i skødet her.

Lad os starte med at se på kortet over den geografi, vi skal bevæge os i:

Landkortet 1997

På landsmødet i 1997 konstaterede jeg, at DDF havde løst opgaven med at få de kendsgerninger m.h.t. befolkningsudviklingen hjemme og ude, misbruget af det humanitære system m.v. op på bordet, som førhen var blevet fortiet og undertrykt af det officielle Danmark under påvirkning fra den såkaldte humanitære lobby. Ligeledes, at det var lykkedes at få sat den problemstilling, der aftegnede sig i disse oplysninger, på politikernes dagsorden. Endelig noterede jeg, at folkestemningen var vendt i favør af DDF's syns-

punkter, og at vi langt fra længere var alene på det organisatoriske plan.

Jeg konstaterede imidlertid også, at den trussel, vi tog os på at advare imod, var blevet dramatisk forøget gennem de forløbne år, uden at de toneangivende politikeres verdensbillede var fulgt med. For der sporede jo nemlig ikke hos dem nogen indlevet forståelse for, hvad der foregik, endsige hvad der skulle til for at vende udviklingen - herunder at langt mere dramatiske foranstaltninger var nødvendige end i midten af 1980-erne. Det var således åbenlyst, at de gamle partiers politikere ikke drømte om at føre det ud i livet, de fortalte vælgerne, de ville gøre.

Lyveriet havde med andre ord blot fået en ny dimension: Nu fik folk ikke mere at vide, at tingene forholdt sig anderledes, end de faktisk gjorde. I stedet fik de at vide, at de gamle partier agtede at gøre noget ved det. Men det agtede disse partier aldeles ikke. De havde ingen planer om at gøre andet end det, der var nødvendigt for at stikke vælgerne blå i øjnene m.h.t., hvad disse partier stod for. Dette sporede jeg imidlertid ikke hos vælgerne nogen erkendelse af.

Landkortet 2000

Disse konstateringer har fortsat gyldighed meget langt. Siden midten af 90-erne har stort set alle de oplysninger kunnet læses i pressen, som 10 år før blev afvist som ekstreme fantasier. Dette kan vi ikke benægte. Kerneproblemet er således ikke længere, at folk er afskåret fra at få at vide, hvordan tingene stiller sig. Det er derimod for det første det allerede nævnte, nemlig at virkeligheden ikke danner grundlag for politisk handling på Christiansborg - ja, at man endog udsætter sig for repressalier ved at kræve sådan handling. Og det er for det andet, at pressen normalt ikke drager de nærliggende konklusioner af de bragte faktaoplysninger, men derimod omskriver disse på en måde, så at publikum ikke ser det adækvate grundlag for løsninger af problemerne. I stedet holder redaktionerne sig til de standarder, den såkaldte politiske korrekthed tilsiger. Jyllands-Posten kunne f.eks. ikke mande sig op til at sige lige ud, at DDF havde haft ret, og end mindre til at spørge Schlüter, hvad højreekstremitet er i at ville have nogle kendsgerninger til debat. Se også, hvorledes pressen igen og igen henviser til, at det hele blot drejer sig om at opnå en vellykket "integration" - men uden at det angives, hvilke helt konkrete foranstaltninger der under denne betegnelse skulle være egnede til at bevare et stabilt, konfliktfrit Danmark.

Fastlåsnings af eliten

De, som sidder med bestemmelsesretten i samfundets anliggender, den såkaldte "elite", er således tilsyneladende låst lige så fast som de altid har været - og er oven i købet stolt af det. De fremturer således i en forældet opfattelse af, hvordan tingene hænger sammen, og hvad "anstændigheden" tilsiger. Og når de dumme danskere ikke vil makke ret, overhældes de med skældsord eller føres bevidst bag lyset. Statsministeren kalder borgere, han har ansvaret for, "rotter", når de ikke mener som han, og erhvervslivets hævdede førstemand kalder dem "svinehunde" og "griseavlere". Og bevidst vildledning er blevet et anerkendt led i den politiske argumentation. Et eksempel fra den løbende euro-debat: Den fælles valuta kan vi "principielt" komme ud af igen, siger statsministeren - og véd udmærket, at folk så tror, han har sagt, at vi kan komme ud. Når derfor EU-kommissionsformanden kommer for skade at sige, at det er mere teori end praksis at komme ud igen, bliver statsministeren rasende. For slet ikke at tale om når vismændene fortæller, det, de er sat til, nemlig de økonomiske realiteter, og holder sig til dem alene.

Nej, for disse mennesker er det ikke kendsgerninger, der er afgørende. Det er derimod korrekte holdninger - hvor disse så end kommer fra. Stort set er det i dag slet ikke muligt at komme i kontakt med eliten på et udelukkende faktisk grundlag. Eliten interesserer sig nemlig ikke for dens slags. For den er vant til at blive fodret på anden vis. De, der taler i kendsgerninger, taler derfor ikke længere i et sprog, eliten kan forstå.

Et eksempel

Lad mig tage et illustrativt, frisk eksempel: Omkring sidste årsskifte, under overenskomstforhandlingerne, hvor medlemmerne af Dansk Industri nok ville vente sig, at deres ledelse var optaget af situationen på arbejdsmarkedet, startede direktøren, Hans Skov Christensen sin egen humanistiske offensiv.

Man ville regne med fra en sådan mand at få en strøm af facts. Så jeg læste opmærksomt hans omfattende indlæg. Men det gav mig ingenting. For Skov Christensen baserede sig ikke på facts:

Et postulat om, at Industrien havde behov for arbejdskraft, som ikke lod sig skaffe uden at åbne op for yderligere indvandring, var falsk, så vidt som at vi stadig har masser af arbejdsløse, og erhvervslivet ikke er blevet nægtet opholdstilladelse til de nødvendige specialister. Herudover henviste direktøren til den uheldige alderspyramide - men uden overvejelser

over de negative konsekvenser, det vil få at ændre denne gennem indvandring, uagtet denne facet er rigeligt belyst i udlandet. Tillige fremførte han igen argumentet om, at det hele drejer sig om at "integre" de nyankomne - uden at direktøren imidlertid gav nogen forklaring på, hvad han herved tænkte på, endsige hvorledes hans "integration" skal løse de problemer, der følger af muslimernes særlige livssyn - som han i øvrigt slet ikke ser ud til at kende. Herudover domineredes indlægget af rent overfladiske betragtninger båret af holdningsargumenter. Disse rakte fra de allerede citerede skældsord og til påstanden om, at den løbende såkaldte globalisering nødvendiggør udjævning af grænserne i stedet for påpasselighed omkring det, der sker, beskyldninger for "selvtilstrækkelighed og lukkethed" hos dem, der mener anderledes, og idelig påkaldelse af en anstændighed, som Skov Christensen åbenbart mener at være bedst til at definere.

Der var kort sagt intet i indlægget. Og havde jeg haft mulighed for at møde Skov Christensen ansigt til ansigt, ville det ikke have voldt større problemer at pille ham i stumper og stykker. Han forvekslede nemlig Holmens Kanal med verdenshavet og tog ikke i betænkning at give gode råd om sejlads på sidstnævnte ud fra flygtig iagttagelse af førstnævnte.

Flip-flap

Tilfældet er imidlertid karakteristisk. Skov Christensen er ikke noget ondt menneske. Det véd jeg, for jeg kender ham som gammel kollega. Men han lever i en verden, hvor de, der omgiver ham, ikke ynder at komme ham på tværs. Derfor kan han uden for DI's centrale områder meget langt selv definere det univers, han vil leve i.

Han er dermed karakteristisk for den danske elite, så vidt som at denne jo ikke har nogen nødvendighed for at se andre kendsgerninger end dem, den selv ønsker, og egentlig aldrig giver sig stunder til eftertanke. Elitens tankemøster bliver derved til flip flap.

Derfor er eliten manipulerbar. Og derfor ser man endog gode borgerlige efter den kolde krig, hvor det ikke længere er forud givet, hvad der er ondt, og hvad der er godt, flakke omkring uden forståelse for, hvor skillelinjen går mellem demokrati og totalitarisme - et let bytte for strømninger skabt af markedsføringsfolk med evne til at slå på de rette strenge.

Derfor driver selv direktøren for Dansk Industri holdningsmæssigt rundt som et skib uden ror. Prædiker det ene øjeblik i kirken, men taler det næste i samme tunge som de autonome. Driver det ene øjeblik berufsverbot over for gode borgerlige

med ukorrekte holdninger, og støtter det næste gamle munkemarxister i nutidigt klædebon.

Moral og umoral

Til erstatning for faktum har eliten således sat fraser, mangel på vilje til at gå til bunds i tingene og en ny til formålet afpasset moral. En moral, der vel at mærke ikke i objektiv forstand er særlig moralsk. For den indebærer jo nemlig massivt forbrug af økonomiske midler på anbringelse af fremmede her, der med langt større humanitær effekt kunne have været anvendt i deres egne områder. Den indebærer prisgivelse af store grupper af vore svagt stillede medborgere. Den har bragt ødelæggelsen af det sociale og økonomiske fundament for vor tilværelse inden for rækkevidde. Og den nægter endog vælgerne retten til selv at tage stilling i egne anliggender. En moral, der således alene baseres på troen på egen moralske overlegenhed, hvorved den antager et nærmest religiøst præg. Og som derfor ligesom andre religioner og erstatnings-ditto, der af deres udøvere betragtes som de eneste sande, pålægger de rettroende brutalitet og hensynsløshed over for anderledes tænkende, bl.a. fordi udøvernes moralske stadi måles efter graden af villighed til at udhænge og diskriminere mennesker af anden mening.

Andre elementer i billedet

Det centrale problem er således ikke mere, at der er et videnshul i samfundet, som må lukkes, men derimod gabet mellem på den ene side de konklusioner, den tilgængelige viden tilsiger, og på den anden holdningerne hos samfundets elite og dennes vilje til at sætte sig ind i tingene.

I denne situation er det værd at notere, at de kendsgerninger og synspunkter, DDF advokerer, ifølge opinionsundersøgelserne deles af hovedparten af offentligheden, og at dette har sat en bevægelse i gang i retning af de partier, der advokerer for en realistisk holdning til tingene, først og fremmest Dansk Folkeparti. Vælgerne har gennem dette parti en mulighed for at få problemerne løst. Problemet er, hvem der får flertal først - altså om tilstrækkeligt mange, hvilket i praksis vil sige mere end halvdelen, tilslutter sig denne mulighed, inden det bliver de fremmede, der kommer i overtal.

Endvidere er der måske grund til at være opmærksom på, at den mangel på nærhed til virkeligheden, der har domineret de gamle partiers holdning til indvandringspolitikken, er begyndt at brede sig til andre emneområder. Mærk f.eks., hvorledes det er lykkedes dem at filtrere sig

uhjælpeligt ind på Balkan i kraft af en politik, hvis grundelementer formedes af petrodollarsfinansierede markedsføringsfremstød til fordel for muslimske interesser i området - kronet med krigen i Kosovo, som i vital strid med danske sikkerhedsinteresser brød med det, som har været grundlaget for international politik siden Den westfalske Fred. Læg også mærke til, hvorledes statsministeren gør sig til over for kineserne, anerkender Tibet som en del af Kina, og samtidig hidser sig ind i den amoralske og dødsdømte aktion mod de sagesløse østrigere. Gennem den slags - som vi må håbe at se meget mere af - kan vi utvivlsomt håbe, at de forbenede vil bidrage til at underminere deres egne positioner.

DDF efter 1997

Nøglen for den aktivitetslinje, foreningen anlagde efter landsmødet i 1997, var (jf. Danskeren nr. 4 1997) den opfattelse, at vægten i indsatsen nu måtte ligge på Christiansborg, hvor arbejdet måtte gøres af et politisk parti. Og dette parti er det ikke vor opgave at skabe. Ræsonnementet var, som nogen vil huske, at hvis DDF skal være parti, vil vi komme til at tage stilling til så mange ting, at medlemskredsen formentlig vil ende i evigt indbyrdes skænderi.

Denne konstatering er stadig gyldig. Men vi må naturligvis nu tage den succes i betragtning, Dansk Folkeparti har haft, og dette partis målrettede arbejde med netop de anliggender, der er foreningens hovedopgave. Herudfra må vi spørge: Hvad kan en forening, som et politisk parti ikke kan?

Svaret er, at politiske partier er underkastet de kortsigtede behovs pres. Den grundige analyse vil let blive nedprioriteret til fordel for den hurtige og populære politiske stillingtagen. Partier tvinges derved let af øjeblikksstemninger i vælgermassen.

Dette fører for mig at se til samme konklusion som i 1997: Det er ikke hensigtsmæssigt at nedlægge DDF. - Og hvis vi gjorde det, hvordan skulle det så kunne lade sig gøre at opbygge et organisationsapparat helt forfra, hvis der skulle blive brug for det?

Arbejdsopgaverne op til 2000

Vore arbejdsopgaver defineredes i 1997 som følgende:

- 1) At sikre et forum for den langsigtede tænkning, som politiske partier sjældent har tid til,
- 2) at sikre en fortsat systematisk indsamling og videregivelse af faktainformationer,
- 3) at sikre en platform for markedsføring

af nødvendige, men kontroversielle synspunkter,

4) at sikre et forum for relevant kommunikation mellem de grupper, der nu virker på området, samt

5) at allokere af viden og økonomiske midler de steder, hvor de gør mest nytte.

Især noterede vi i 1997, at der fortsat er behov for systematisk informationsindsamling og fremholdelse af kontroversielle, men nødvendige argumenter i takt med, at udviklingen kræver sådanne, uden at de politiske partier og de store medier fremfører dem - frygtsommelige som de jo er ved at sige tingene med den nødvendige klarhed, d.v.s. i denne forbindelse skarphed.

Jeg opridsede i 1997 også vore ressourcer: Det gode kontaktnet, det solide administrative apparat, en bærekraftig økonomi og en stabil medlemsmasse. Jeg noterede endvidere, at da vi ikke mere behøvede at bruge kræfter på at få de almindelige oplysninger ud, som nu kan findes alle mulige andre steder også, burde vægten i dominerende grad lægges på bladet og på hjemmesiden på Internet og ikke på alle mulige andre informationsaktiviteter.

Jeg noterede endvidere de vanskeligheder, der kunne forventes at opstå, når vi aftrappede den offentlige profil for ikke at skygge for bestræbelserne på Christiansborg. Hertil kan i dag føjes vanskelighederne, der er fulgt i kølvandet på den teknologiske udvikling på IT-området, som jo nemlig har gjort det muligt at præsentere alting direkte tilgængeligt for enhver on-line, således at folk overhovedet ikke behøver at være medlemmer for at holde sig orienterede i vort materiale.

Justeringer af DDF's profil

Min samlede konklusion er, at der næppe er behov for at justere den overordnede liste over DDF's opgaver, som blev opstillet i 1997, eller foreningens offentlige profil.

Men vi må nok være mere bevidste om, at bladet og vor hjemmeside i dag snarere bør opfattes som kildesteder, hvor ting kan findes, end som distributionskanaler, der skal erstatte samfundets sædvanlige (pressen m.v.).

Derfor bliver der også nok behov for at justere logistikken. Især forekommer det mig indlysende, at vi må forudse medlemsafgang, eftersom langt fra alle vil forstå den strategi, vi er slået ind på, end-sige begriber det hensigtsmæssige i et stiltfærdigt virke og manglen på medielys omkring os.

Ole Hasselbalch

Turister i København anbefales bycykler sponsoreret af Den Danske Forening

DANMARKSFONDEN

AF 5. MAJ 1995

Den Danske Forenings styrelse administrerer *Danmarksfondens af 5. maj 1995*, der er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag kan indsættes på foreningens girokonto.

Gruppe-studietur til Kärnten i efterårsferien?

Kontakt:
p.n.buhl@Danskeren.dk
inden 1. september.

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 100 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af *Danskeren*, til Foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet *Danskeren* (125 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m.m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kuponen bedes indsendt til:
DEN DANSKE FORENING, Postboks 411, 8100 Århus C.*